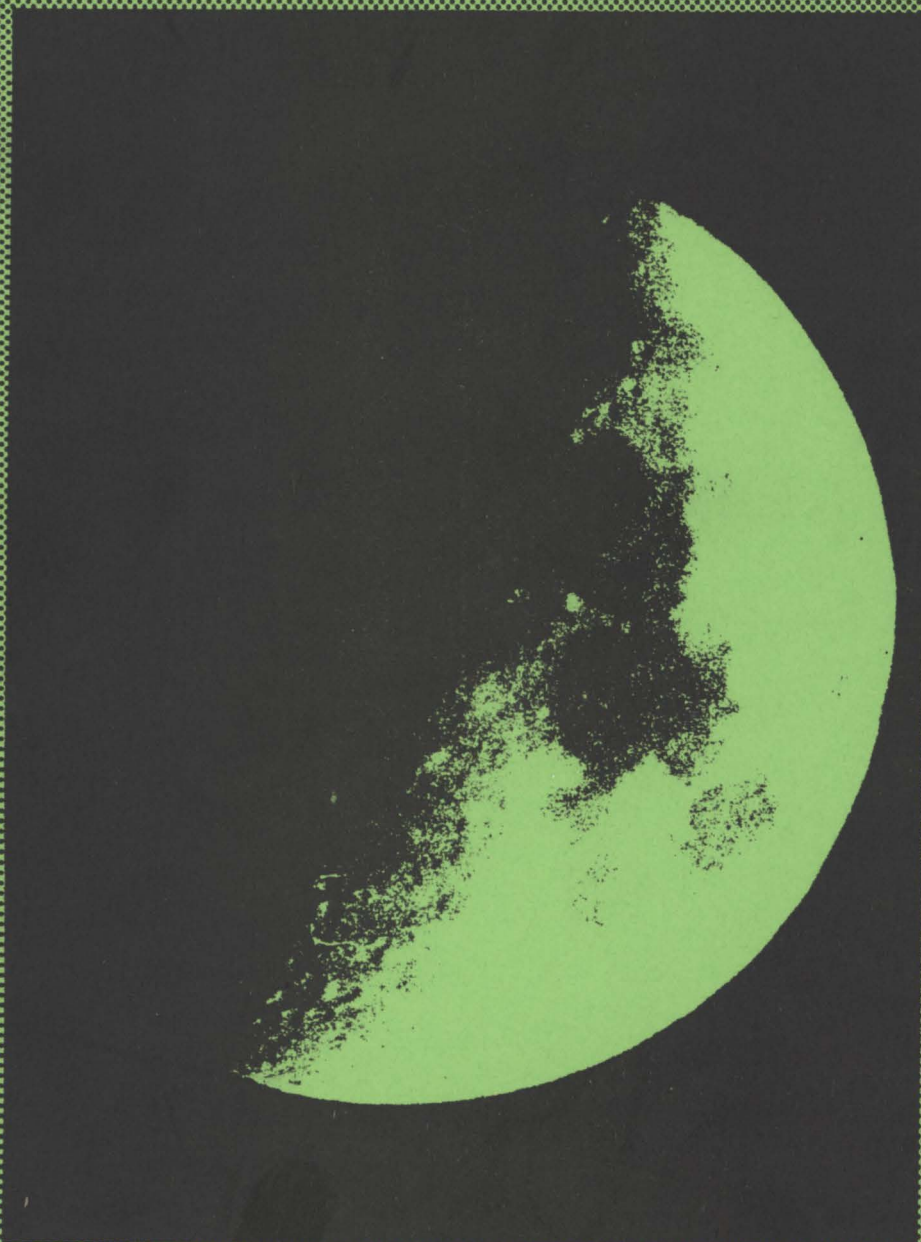

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

DATUM: 1980*12*23

NR 6/80

UR INNEHÅLLET:

- * MÄNTAL "28"
- * ALLA TIDERS STÖRSTA FÄGEL
- * ATLANTIS UNDERGÅNG
- * VÄRLDAR AV ANTIMATERIA
- * OVANLIGA NATURFENOMEN
- * BARNEY & BETTY HILL (Del 3)
- * BILEN SOM BROMSADE VID GRÖNT LJUS
- * RAPPORTCENTRALEN INFORMERAR
- * SF-INFORMATION
- * KLIPPT & SKURET

BILDTEXT:

När våra förfäder tillbad månen, knäppte de sina händer för att symboliskt forma en måne med den knäppta handen. Alternativt la man ihop de båda handflatorna för att symbolisera två hoplagda månskäror. Intressant är att våra dagars kristna gör detta fortfarande utan att veta att det har sina rötter i månkulten. Läs mera på sidan 3.

Foto: Owe E. Lewitzki

UFO-CENTER
KARLSKOGA
c/o Owe E. Lewitzki
Bladvägen 25
0586-376 78
691 00 Karlskoga

UFO-CENTER
KARLSKOGA
c/o Owe E. Lewitzki
Bladvägen 25
0586-376 78
691 00 Karlskoga

ORDFÖRANDEN HAR...

HEJ!

Ja, då är ett aktivt UFO-år tillända. Aktivt, inte bara med tanke på våra aktiviteter i föreningen utan även i fråga om UFO-händelser. Tyvärr har vi på SVÄVAREN med våra begränsade resurser inte haft möjligheter att mera ingående följa upp alla fall i Sverige. Men på det lokala planet har vi gjort vad vi har kunnat. Längre fram i detta nummer kan du hitta en lista över en mycket händelserik period mellan den 21:e oktober och den 4:e november i år. Den listan har vi fått från UFO-Sveriges Rapport-Central och med den vill vi bara visa dig att det verkligen rör på sig. Många av dessa observationer har säkert sin naturliga förklaring, men en del är verkligen intressanta och mystiska.

Har du tänkt på att år 1980 var det första året som SVÄVAREN har "svävat" ett komplett år, d v s det första året som SVÄVAREN har utkommit med 6 nummer. Vad tycker du som läsare? Hör av dig med synpunkter. Redaktionen har fått både ris och ros under året, turligt nog mest ros. Till riset hör, att man har tyckt att texten är för liten och det kan medges att för personer med synsvårigheter så kan det nog vara jobbigt att läsa såna små bokstäver.

Texten är emellertid inte mindre än i exempelvis Expressen eller Aftonbladet. Andra har tyckt att den är bra, då tidningen nu rymmer mycket mera och det var ju anledningen varför vi "nedlät" oss att förminska texten. -Vad tycker du?

En annan kritik har gällt viss utsmyckning av sidorna, medan de flesta återigen tyckt att, oj va'snitsigt. -Vad tycker du? Här kan vi e-

mellertid informera dig om att kommande Svävare mer och mer skall övergå till tvåspalts sidor och då försvinner de rymsbetonade bildspalterna i kanten. Viss kritik om textinnehållet har vi väl också fått motta. Det galler vissa artiklar av tveksam karaktär. Men där tycker vi på redaktionen att vi inte vill vika undan. Hur skulle det för övrigt vara om vi börjar att "censurera" materialet vi får in. Tidningen skulle, anser vi, missa sin charm. Handen på hjärtat, visst är det väl spännande att läsa om snömannen i Tibet, om mystiska försvinnanden i Bermuda-Triangeln, om funna utomjordiska barnskelett, eller om byggnader på Mars och om störtade eller nerskjutna UFO:n där man tillvaratagit den döda besättningen, med flera otroliga berättelser.

Skulle vi på redaktionen undanhålla dig dessa fantasieggande artiklar? Vi kan faktiskt inte avgöra huruvida artiklar av ovanstående art är sanna eller påfunna. Tänk också på att de flesta människor fortfarande anser att hela UFO-saken är högst tvivelaktig. Skulle vi gå på den linjen, ja då finge vi nog lägga av helt.

Nej, fram för fantasifullt eggande material, både att skriva om och att läsa. Ta dig en titt på vår nya artikelserie om Atlantis, som startar i detta nummer. Just en sådan artikel skulle vi, om vi lyssnade till vissa röster (för att inte nämna den etablerade vetenskapens åsikter) få censurera bort. Nu faller det sig emellertid så, att undertecknad har en högst rotad svaghet för just dessa teorier om Atlantis. Jag anser nog att det ligger mycken sanning bakom dessa spekulationer och

är övertygad om att man i en snar framtid tvingas omvärdera hela människans historia efter att närmare ha studerat dessa teorier.

Visserligen, och det medges, så fattas fortfarande det avgörande beviset för Atlantis forntida existens och det är: direkta fynd. Men i övrigt talar allt för att Platon nog har försökt återge faktiska historiska händelser ur den grå, för att inte säga, den svarta forntiden. Även om detta genom honom skett i andra eller i tredje hand. Men varför inte läsa artikelserien och bedöma själv. Ämnet är för ett utmärkt diskussionsunderlag till kommande föreningsträffar. Och tänk efter, är det inte så att hela UFO-saken är ett präktigt parallellfall. Här saknas ju enligt många också det avgörande beviset. -

Säsongsavslutningen den 10:e december blev lyckad, ca 35 medlemmar och andra intresserade hade mött upp. Långfilmen "Apornas Planet" var dragplåstret och föreningens styrelse kommer att se till så denna "aktivitets"-idé blir upprepad till våren. Detta blir möjligt tack vare generösa frivilliga bidrag som hjälp till filmhyran. Kaffekassan hade den kvällen ett högst mystiskt överskott? Anslutningen vid övriga aktiviteter under hösten har också varit ganska jämn vilket får vara ledstjärna vid planeringen av kommande aktiviteter.

Apropå stjärnor ja, det har inte blivit någonting vidare med de spontana astronomi-utflykterna under hösten som vi hade hoppats på. Orsaken var dels att vädret inte var på astronomi-humör

så många gånger under denna period och dels på grund av tidsbrist hos arrangörerna. Det är också erfarenhetsmässigt mycket svårt att på kort varsel trumma ihop medlemmarna och fram för allt så är det stört omöjligt att på kort tid ordna skjuts (de flesta intresserade är ungdomar som inte är "motorburna"). Här efterlyses flera äldre med bil som kan ställa upp med transport, möjligen föräldrar till de yngre medlemmarna. Som tröst till dig som längtar ut på astronomiska observationer, så kommer vi i alla händelser att spika några fasta observationskvällar i vårprogrammet 1981.

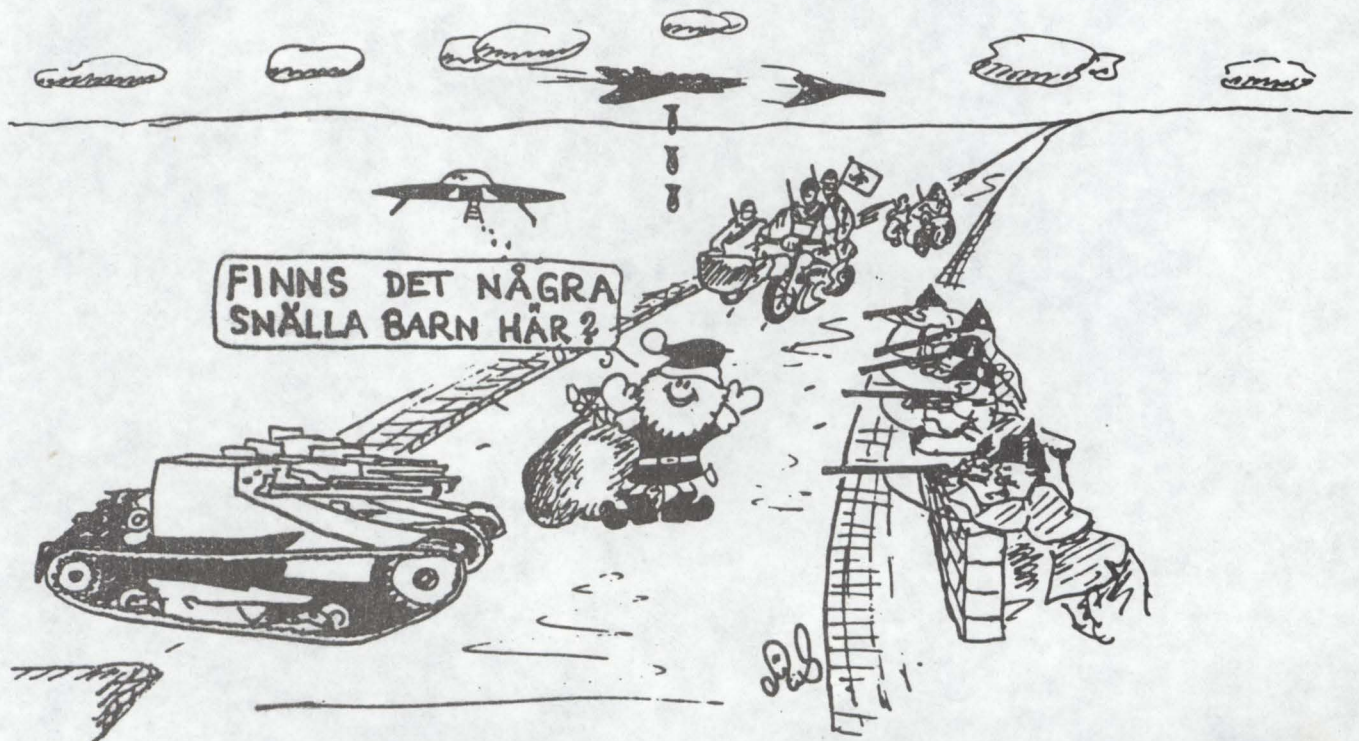
Tack till alla er som aktivt hjälpt till att göra UFO-CENETR, KARLSKOGA till den aktiva förening vi idag är. Det är tack vare er det känns meningsfullt att jobba med detta och förhoppningsvis ger vi våra ungdomar ett bra alternativ till annan ungdomsverksamhet i Karlskoga, samtidigt som vi själva har ett mycket intressant arbetsfält att pyssla med. Tack även till er som bidragit med föredrag vid våra träffar och ni som inkommit med intressanta artiklar till vår tidning SVÄVAREN.

Glöm inte medlemsavgiften för 1981 (se inb-kort). Annars missar du SVÄVAREN och med den all information om vår verksamhet för att inte nämna alla intressanta artiklar du då går miste om.

Joe E. Lewitzki

UFO-CENTER, KARLSKOGA
SVÄVAREN

VÄLMÖTT TILL NÄSTA SÄSONG!

MÅNTAL: 28

Den "borgerliga" månaden, varav vi tvingar in 12 stycken i ett solår, är inte alls så gammal. Det var först Julius Cäsar som skänkte oss den och man har tvistat länge över, om den presenten var så förfärligt bra. Före Cäsar och även långt efter honom, räknades det enbart i "månar". Detta var betydligt mera praktiskt och var lättare att lära sig. Var och en visste på så vis vilken dag i "månen" man hade, bara man kunde räkna av tolvtedelen från månskäran. Datumet stämde över hela världen.

12/12 (tolv tolvtedelar) var den (månen) i tilltagande, 1/12 var den "full", 12/12 var den i avtagande igen och 3/12 var den mörk. Tillsammans blev detta 28 tolvtedels-takter. Detta tal, "28", benämnes i literaturen för "MÅNTAL". I större forntida bosättningar kallades dessutom den "nya" månen för "ny-ljus" och blev utropad. I vår tid kallas fortfarande, trycksaken vi har på väggen för KALENDER (utroparen).

Huvudargumentet för den 28 dagiga månen var emellertid dess "släktskap" med människan. Eftersom var och en kan räkna de strålformigt ordnade fingerlederna på sin kupade handflata, på vilka man ypperligt kunde "kryssa" av "månens" 28 dagar.

Även "sin" bön "lärde" sig människan troligtvis från månen. Man la ihop sina händer till ett klot eller till en dubbel-månskära och erhöll därigenom $2 \times 14 = 28$ delar. Tillber vi fortfarande (omedvetet) månen när vi idag knäpper våra händer för att bedja? - Tja, vem vet?

Källa: P.M. (tysk tvärvetenskaplig tidskrift)

Författare: Günther R. Wolf

Översättare: Owe E. Lewitzki

Tillber vi fortfarande månen, när vi idag knäpper våra händer för att bedja?

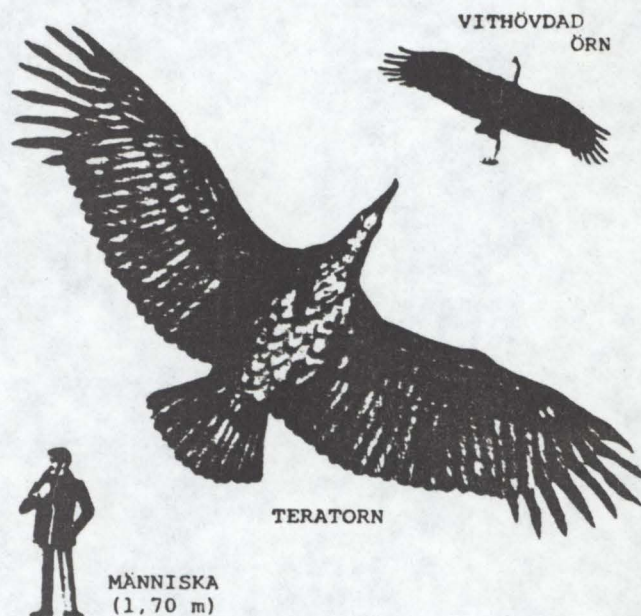
ALLA TIDERS STÖRSTA FÅGEL

Amerikanska vetenskapsmän upptäckte, 160 kilometer väster om Buenos Aires, fossil av den största fågeln som någonsin flugit. Tre olika vingben, två ben av fågelns ben, samt delar av dess huvud har man funnit. Rekonstruktionen av dessa lämningar gav vid handen att det måste ha rört sig om ett väsen av människostorlek med en vingspännvidd av 7,60 meter. Fågeln mätte 3,35 meter från näbb till stjärt och vägde ca 75 till 80 kilo. På marken skulle den kunnat stå öga mot öga med en 1,83 meter stor människa och se denne rakt i ögonen.

"Utan tvivel ett högst spektakulärt väsen", menar paleontologen Dr. Kenneth E. Campbell. En jätte i jämförelse med den största idag levande fågeln, Kondoren i Anderna. Kondoren kan uppnå en vikt av över 15 kilo och kan ha en vingspännvidd av upp till tre meter. De hittills kända största fåglarna är utdöda arter, vilkas vingar hade en spännvidd av ca 4,80 meter. De största levande väsen vilka någonsin har höjt sig upp i luften var flygande reptiler, Pterosaurier, med vingbredder upp till 15 meter.

Dr. Campbell identifierade de i Argentinien funna fossilerna, som lämningarna efter en ny typ av Teratorn. Det är en utdöd grupp av stora fåglar. Namnet Teratorn betyder "Underfågel" på grekiska. "På grund av deras storlek var de troligen hänvisade mera till glidflykt än till flykt med vingslag", menar den amerikanska vetenskapsmannen.

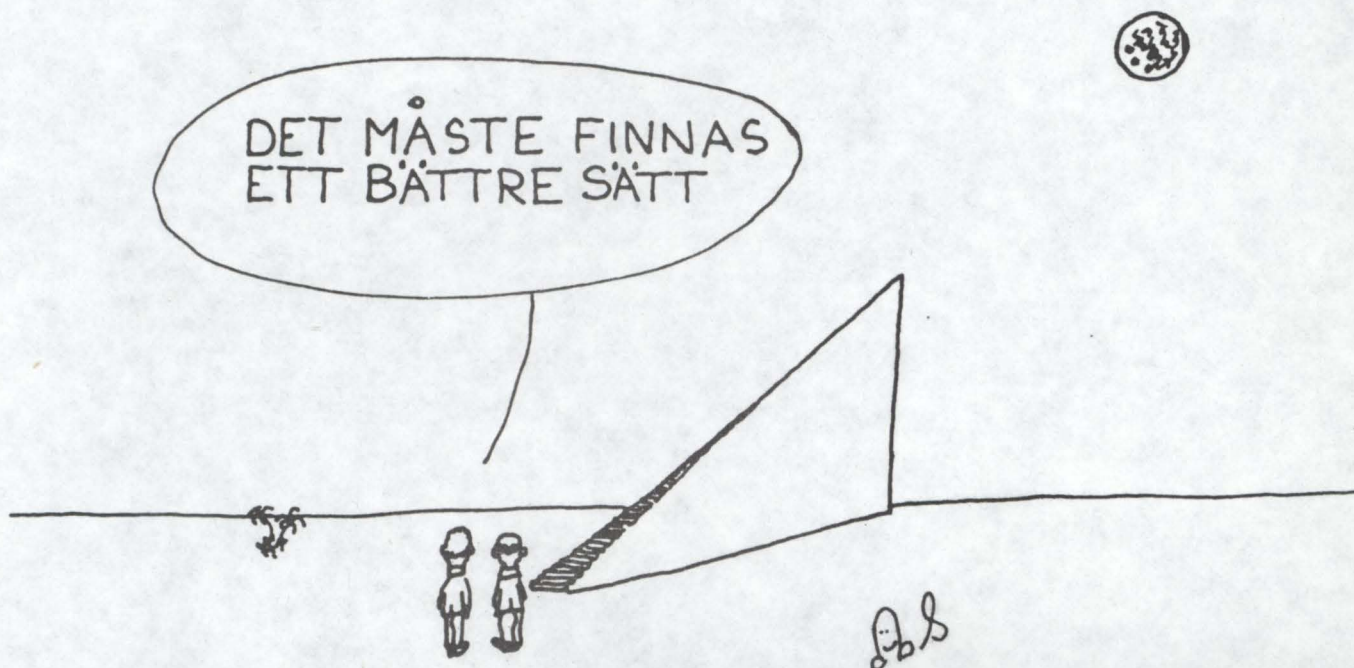
Teratorn, som i mer än miljoner år "befolkade", fram för allt, Syd- och Nordamerika, dog ut för ca 10 000 år sedan. (!) De argentinska fossila fyndens ålder uppskattas till mellan fem och åtta miljoner år.

STORLEKSJÄMFÖRELSE:

Den förhistoriska Teratorn hade en vingspännvidd av 7,60 meter. Dagens vithövdade örn klarar "bara" 2,45m.

Källa: P.M. (tysk tvärvetenskaplig tidskrift)
Översättare: Owe E. Lewitzki

DAGEN

DÅ ATLANTIS
GICK UNDER

REKONSTRUKTION AV EN VÄRLDSKATASTROF.

Vad händer då en asteroid störtar på jorden? Diplomingenjören och forskaren Otto Muck har beräknat detta noga. Han säger: "Vid en sådan katastrof för ungefär 10 000 år sedan sjönk storön Atlantis."

Asteroiden (småplaneten) närmade sig med rasande fart från nordväst och "körde om" jorden på sin väg mot solen. Därvid skar den jordens bana i en vinkel av 30 grader. Människorna, vilka levde i sydliga Nordamerika och Mellanamerika blev skräckslagna, då den färgades röd vid inträdet i jordens vätehålje.

Dess bana blev allt brantare. Med en hastighet av 15-20 km/sek trängde den olycksbådande "rymdresenären" in i jordatmosfären och hettades därvid upp till ca 20 000 grader C, strålade 20 till 100 gånger starkare än solen. Dess eldsvans växte sig längre och längre. Glödande stenbumlingar bröts loss och brann upp innan de nådde marken.

Ungefär över nuvarande delstaten Soth Carolina (USA) sprängde den enorma hettan asteroidens stenhölje. En kaskad av stenmeteoriter, med en sammanlagd vikt av en biljon ton, rasslade ner och "rev" upp tusentals kratrar - The Carolina Kraterfield.

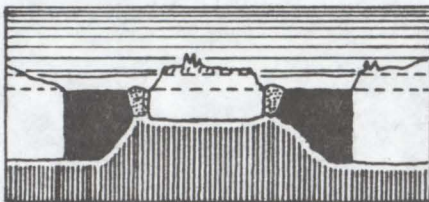
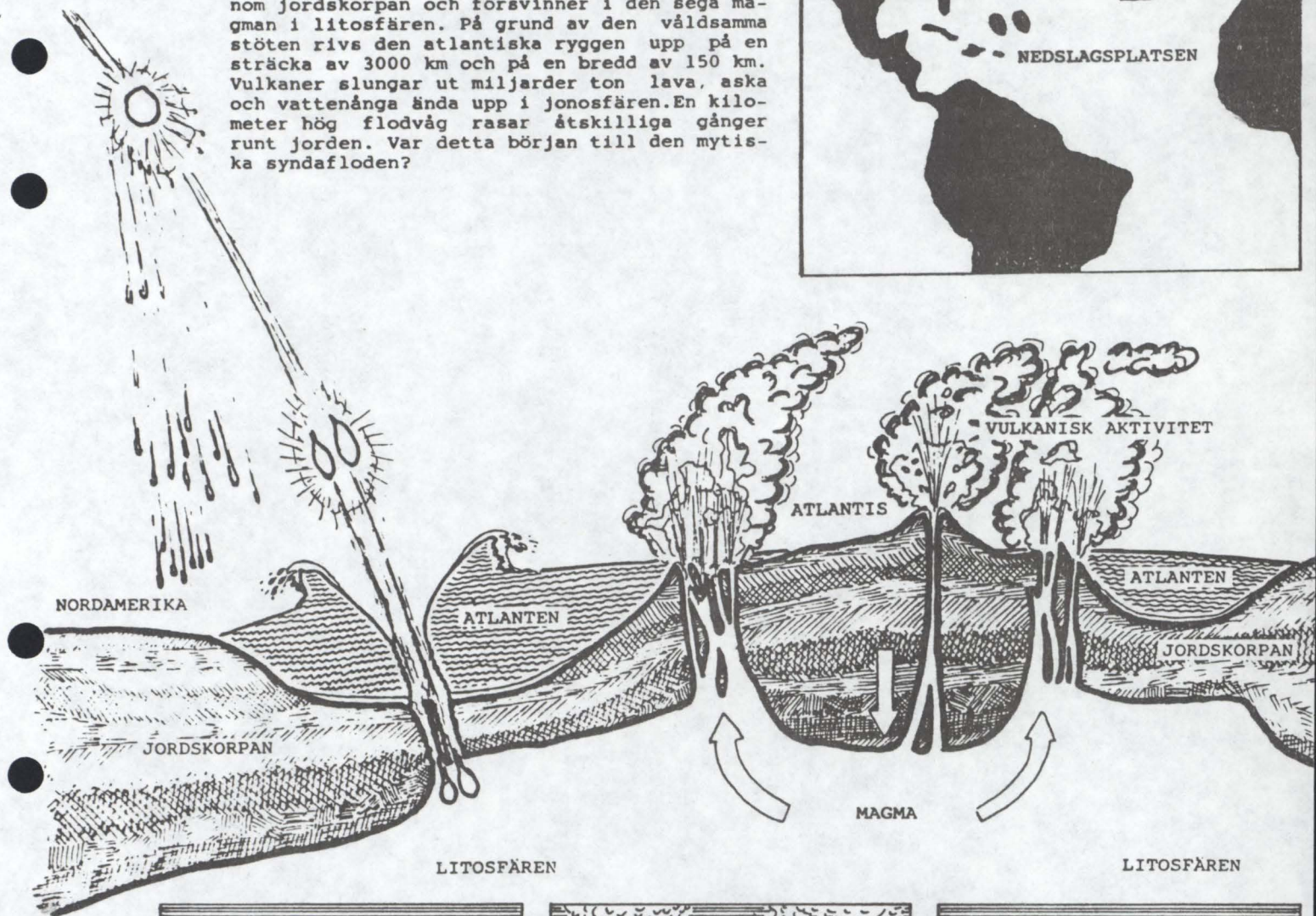
Några kilometer längre fram, över Atlanten, exploderade även asteroidens järnkärna. Smällen måste ha hörts över hela jordklotet. Människor, vilka var bosatta i katastrofens närhet, dog emellertid redan innan ljudvågorna nådde deras öron. Den enorma hettan och tryckvågen släckte ut allt liv inom en cirkel av tusentals kvadratkilometer. Indianska traditioner och sägner berättar ännu idag om denna allt överskuggande händelse.

Två huvudstycken av järnkärnan, med en tyngd av en biljon ton per styck, genomborrade vattenmassorna och den underliggande jordskorpan, vilken här endast mäter mellan fem och fyrtio kilometer i tjocklek. På nedslagsplatsen tornade sig en flodvåg av tio kilometers höjd upp. Därefter sköt magma ur den trögflytande litosfären upp genom de därvid uppkomna "rören" i jordskorpan. Det ofantliga trycket som härskar i jordens inandömma slungade glödande stenar ända upp i jonosfären.

Överallt där eld och vatten möttes, skakade enorma explosioner oceanen och jordskorpan. Den atlantiska ryggen, en tunn "sömm" i jordskorpan som utgör havsbotten mellan Trinidad och Island, översjälad med vulkaner, revs upp på en sträcka av 3000 km och en bredd av 150 till 200 km. Ånga och askmoln, stora som hela kontinenter, bollade upp sig och drogs samman över Atlanten. För att sedan dra västerut i motsatt riktning mot jordrotationen. Det måste ha rört sig om 1,5 till 2 miljoner kubikkilometer med en vikt av uppskattningsvis fem biljarder ton.

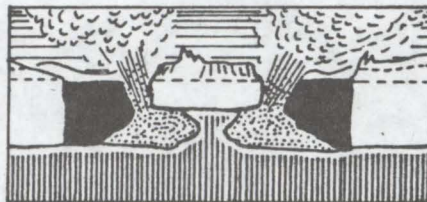
Detta är tal av gigantiska mått, helt enkelt ofattbara! De räknades ut av den tyske ingenjören, uppfinnaren och Atlantisforskaren Otto Muck. Under 2:a världskriget verksam som raketekniker i Peenemünde. En begåvad högaktad tekniker, vilken under sin livstid tilldelades 2000 patent. Muck daterade katastrofen, som även förorsakade Atlantis undergång, till den 5 juni år 8498 före Kristus.

BILDTEXT: Kedjereaktion! Asteroiden slår igenom jordskorpan och försvinner i den sega magman i litosfären. På grund av den våldsamma stöten rivs den atlantiska ryggen upp på en sträcka av 3000 km och på en bredd av 150 km. Vulkaner slungar ut miljarder ton lava, aska och vattenånga ända upp i jonosfären. En kilometer hög flodvåg rasar åtskilliga gånger runt jorden. Var detta början till den mytiska syndafloden?

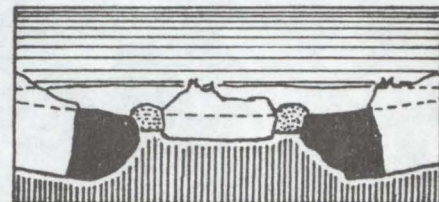
1.

1. Atlantis ligger i området där idag Azorerna ligger - En ökontinent med den första högkulturen.

2.

2. Våldsamma vulkanutbrott undergräver litosfären under ön - Atlantis sjunker.

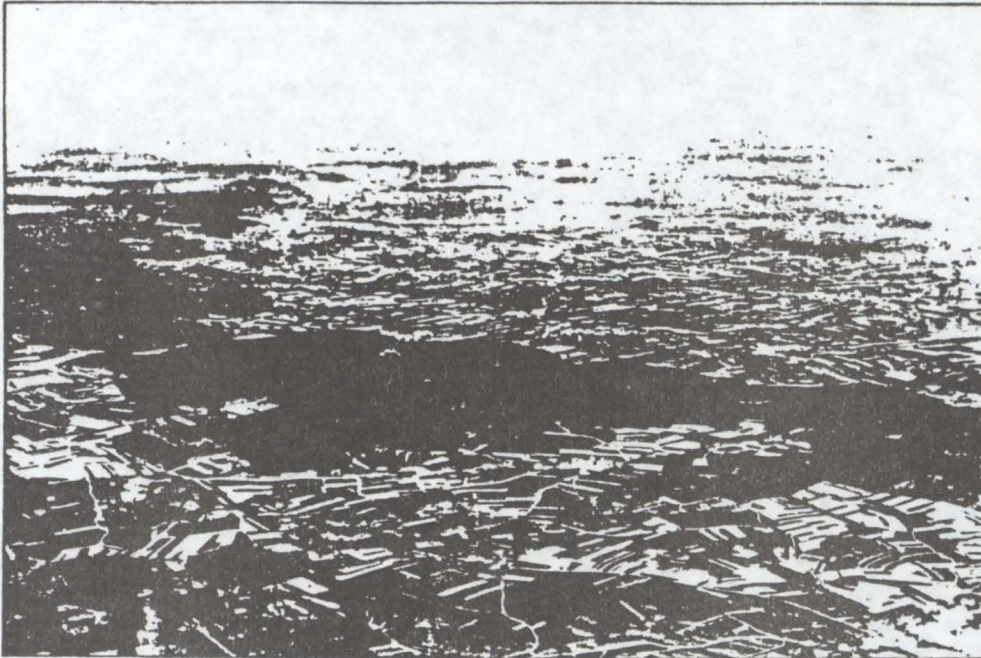

3.

3. Endast bergstopparna sticker upp ur havet. Finns där ruinerna efter det sjunkna Atlantis, 3000 meter under vattnet?

"Storön Atlantic", så skrev han till sist i sin bok "Alles über Atlantis" (Econ Verlag/Knaur Taschenbuch), "låg i området där idag Azorerna ligger. När asteroiden slog ner på flera tusen kilometers avstånd i västliga Atlanten, hemsöktes ön av fem katastrofvågor".

Först förstörde en våldsam tryckvåg alla byggnader, fällde skogar och dödade förmodligen redan en stor del av befolkningen. Därefter kom gaser, som alltid uppstår vid explosioner och vulkanutbrott, och kvävde allt liv. En kilometer hög flodvåg rev, bara några timmar efter explosionen, med sig alla ruiner. Det som eventuellt lämnades orört av vattnet, täcktes nu av ett flera hundra meter tjockt ask- och lavaskikt. Slutligen sjönk ön Atlantis 3000 meter ner i havet, ner i det hålrum vilket bildades i litosfären under ön på den enorma vulkaniska aktiviteten i området. Endast några få

Nördlinger Reis (Tyskl.): Kraterlandskapet i Schwaben, har en diameter av 20 kilometer. Ända ner till 4-5 kilometers djup krossades berggrunden vid asteroidens nedslag.

bergstoppar blev kvar över vattnet. Dagens ögrupp, Azorerna, med den 2320 meter höga vulkanen Pico Alto, är allt som blev kvar av den forna ökontinenten.

Var Otto Muck en "lögnare"? En av de vetenskapsmän och amatörforskare vilka fascinerades av Platons Atlantis-berättelser, spårade den legendariska ön till minst 20 olika platser på jorden. Var han en av dem, vilka i ca 25 000 offentliggöranden och publikationer utvecklade och framlade de otroligaste teorierna?

Definitivt kan man ännu inte avgöra den frågan.

Det existerar hittills inte ett enda fynd som entydigt härstammar från Platons Atlantis. Men trots detta lönar det sig att utvärdera följande frågeställningar, vilka inte enbart kretsar kring Atlantis, utan mera kring människans evolution och om utvecklingen av dess civilisationer.

1. Är en så gigantisk katastrof, som Otto Muck beskriver den, överhuvudtaget möjlig?
2. Finns det hållpunkter för, att en kontinent sjönk i Atlanten för ca 10 000 år sedan?
3. Kan en civilisation ha utvecklats under 10:e och 9:e årtusendet före Kristus, högt överlägsna alla de dåtida stenålders kulturerna? Kan dess överlevanden efter katastrofen ha inicierat de "första" högkulturerna i Mesopotamien, Egypten eller Grekland och "befruktat" dem med "mystiskt"

gätfulla vetenskaper?

4. Är det möjligt att man ännu idag inte funnit något enda spår efter en sådan civilisation som den på Atlantis?

Lättast att besvara är fråga nummer ett. Jorden träffas dagligen av tusentals meteoriter. Emellertid är merparten så små, att de brinner upp redan i atmosfären (stjärnfall). Uppskattningsvis 1000 till 2000 sten- eller järnmeteoriter slår årligen ner på jorden. De väger mestadels bara några få gram. Då och då hittas

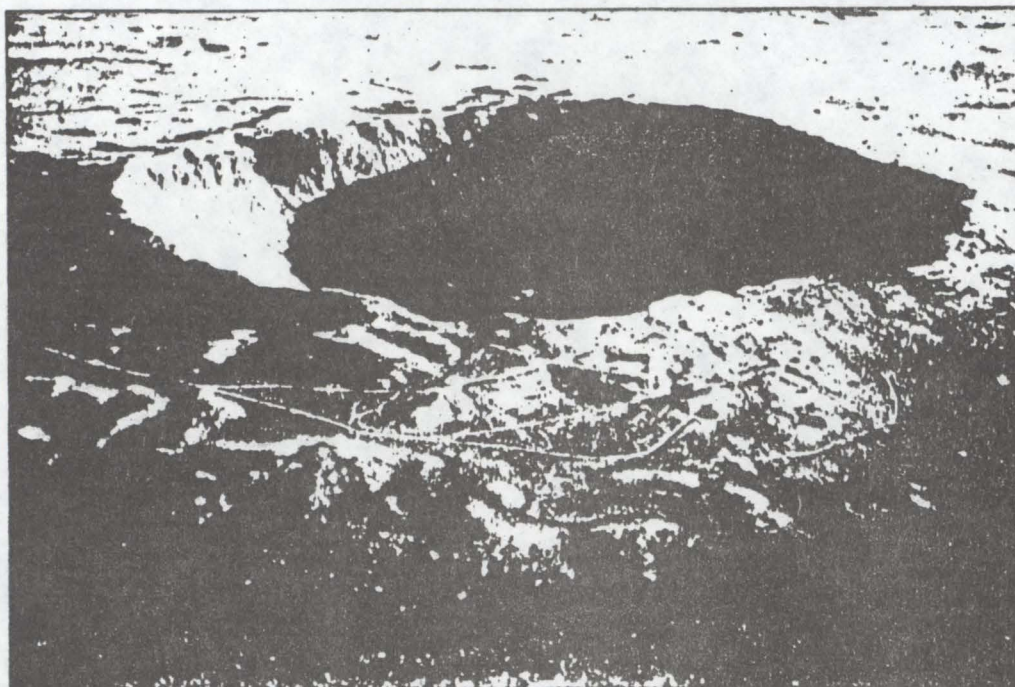

"Carolina"-kraterfält (USA): Här har tusentals meteoriter slagit ner och förorsakat ett månlignande landskap.

emellertid även större bitar. 1947 slog en järn meteorit ner i Indien som vägde 119 kg. Det tyn-gsta hittills funna järnblocket ligger i Namibia Vikt: 60 000 kg.

Det finns emellertid spår av ännu större nedslag. Jättelika kratrar i nästan alla delar av världen bevisar, att meteoiter och asteroider med dia-metrar av flera meter och t o m några kilometer, måste ha störtat där. Ett känt exempel är Ari-zona-Kratern i USA. Den har en diameter av 1260 meter och är(idag) 175 meter djup. Meteoriten som slog ner där,måste ha haft en diameter av ca 150 meter och en vikt av ungefär två miljoner ton.

För ungefär 14,6 miljoner år sedan uppstod i det tyska landskapet Schwaben, Nördlinger Reis, ett kraterlandskap med en diameter av 20 km. Den vid nedslaget frigjorda energin var så stor att berg grunden smulades sönder ända ner till 4 kilome-ters djup.

Arizona-kratern: Den har en dia-meter av 1240 meter och är 175 m djup. Meteoriten som slog ner här, måste ha vägt två miljoner ton.

Den Yngsta kosmiska katastrofen ägde rum den 30 juni 1908 i Sibirien. Den gången "störtade" en meteor eller komet (exakt har detta ännu inte kunnat fastställas) i Steniga Tunguska och me-jade ner alla träd på en omkrets av 40 kilometer. Skakningen och tryckvågen registrerades ända ner till Mellan-Europa. En 20 kilometer hög "eld-kvast" stod vid tillfället över Taigan och kun-de ses 1000 kilometer längre söderut, ända ner till Transsibiriska Järnvägen. Vetenskapsmän har beräknat vikten av den (exploderade) rymd-kroppen till en miljon ton. Explosionens styrka motsvarade 75 000 ton nitroglycerin.

Existerar ännu större asteroider,vilka korsar jordens bana en gång per 1000 år eller t o m en gång per miljoner år? Det finns faktiskt flera tusen sådana! Den hittills största är Ceres, den upptäcktes år 1801 av italienaren Pazzi och har en diameter av mer än 1000 kilo-meter. Enbart mellan Mars och Jupiter drar nå-gra tusen asteroider fram i sin bana runt so-len - de flsta med en diameter av 20 till 40 kilometer. Man antar att dessa härstammar från en,en gång i tiden,exploderad planet (Faeton).

Andra asteroidgrupper,mestadels mycket oregel-bundna stenbumlingar,korsar i sin eliptiska bana runt solen även jordens bana. Den 1973 upptäckte Hermes,närmar sig vår planet så nära som 600 000 km (dubbla avståndet till månen). Adonis skall 1936 ha varit så nära som 300 000 km. Dess bana påverkades något av jordens gra-vitation (tyngdkraft),men på grund av dess höga hastighet (Meteoriter rusar fram med upp

till 64 km/sek),så missade den (turligt nog) jorden.

Har det funnits tillfällen då en sådan konstel-lation blev mera ödesdiger för jorden? Därtill ett intressant meddelande från amerikanska "Scripps"-Institutet för oceanografi: Denna sommar (1980) tog man,från borrhysen "Glo-mar Challenger" upp 7 borrhysor från havs-botten mellan Brasilien och Sydafrika. Vid un-dersökningar av ett skikt,vilket torde ha bil-dats för ungefär 65 miljoner år,vanns två nya rön.

1. Under denna tidsålder (Tertiär-då även Dino saurierna försvann) dog nästan allt liv i yt-skiktet av Atlanten ut. Överlevde gjorde en-dast en encellig växt. Det tog miljoner år

innan livet här hade regenererat (återbildat) sig.

2. Bottenproverna är ovanligt rika på exotiska grundämnen som kobolt, nickel, zink, arsenik samt antimon. Dessa grundämnen kan ha utomjordiskt ursprung. Nog talrika land- och sjölivsformer ut på en kollision mellan jorden och en asteroid eller komet?

Vad händer på jorden då en asteroid kolliderar med den? Därmed är vi tillbaka igen hos Otto Muck, vilken var övertygad om, att en sådan omfattande katastrof ägt rum för något mer än 10 000 år sedan. Som utgångspunkt för sina beräkningar tog han en planetoid med 10 kilometers diameter. I reda tal ser verkningarna ut så här:

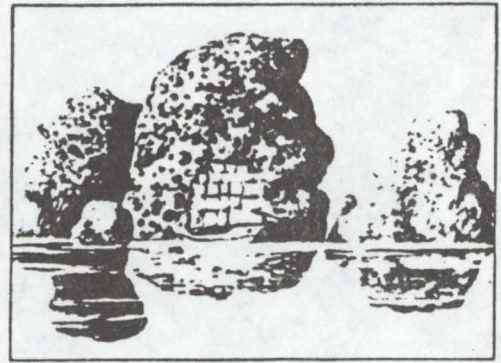
Den beräknade vikten av 2 biljoner ton motsvarar en massa av ca 200 miljarder ton. Kombinerat med hastigheten 20 kilometer i sekunden ger detta en inslagskraft av 20 biljoner kilometerton. och ett värmetal av över 40 biljarder kalorier (167 biljoner joule). För att uppnå samma sprängkraft måste man låta 30 miljarder ton nitroglycerin detonera på minsta utrymme. Alternativt 30 000 ätebomber (om man jämför en sådan bomb med 1 miljoner ton nitroglycerin).

Några av de verkningar vid en så gigantisk kollision har vi redan varit inne på: Den kilometer höga flodvågen, vulkanutbrott samt 5 biljarder ton lava i atmosfären (det är 1,5 till 2 miljarder kubikkilometer) utslungad av 20 miljarder vattenånga. Tillfälligt måste därvid havsnivån i samtliga oceaner ha sänkts ungefär 40 meter.

Hur gick det sedan? Utbrottsprodukterna från vulkaneruptionerna stannade inte obegränsat länge i övre atmosfären. Först föll det grövsta materialet i form av pimpsten tillbaka till jorden i omedelbar närhet till vulkanerna. 1833 när Krakatau hade sitt utbrott, slungade den endast ut ca 100 kubikkilometer utbrottsprodukter i atmosfären. Trots detta så hindrades i flera månader all sjöfart på ett stort område av den pimpsten som länge höll sig flytande på vattenet.

Atlantiskatastrofen var 20 000 gånger kraftigare. Då, torde ett 100 meter tjockt skikt ha avlagrat sig, inte enbart för några månader, utan under århundraden. Kanske till och med under två till tre årtusenden. Glömde överlevande Atlantider, vilka efter katastrofen spolades i land vid europeiska-, afrikanska-, eller asiatiska platser, att Amerika låg bakom denna obefarbara ocean? Platon skriver i sin Atlantis-berättelse, som stöder sig på en gammal-egyptisk prästs utsago: "Därför är havet i

det området ännu obefarbart och kan inte genomkorsas av skepp, emedan det slam, som bildades vid öns undergång, hindrar detta."

Efter Atlantiskatastrofen regnade det pimpsten. Ett 100 meter tjockt lager hindrade all sjöfart på Atlanten.

Redan mycket små vulkanutbrott (St. Helen i staten Washington, USA) påverkar klimatet på stora Landområden i flera år.

Västvindar, samt jordrotationen, förde vulkanaska och vattenånga över Nordatlanten, österut mot länderna för de klassiska syndaflods sägnerna. Ångan avkyldes, frös kanske till och med övergående till is och föll som syndaflodsliknande slamregn över Euroasien.

Samtidigt svallade den kilometerhöga flodvågen flera varv runt jorden. I uppdämda områden, som Mesopotamien, stod floden 500 till 1000 meter högt i månader. Detta bevisas av utgrävda leravlagringar. I den sumeriska och även i många andra folks muntliga traditioner, har minnet av katastrofen bevarats och delvis blivit ganska exakt daterad.

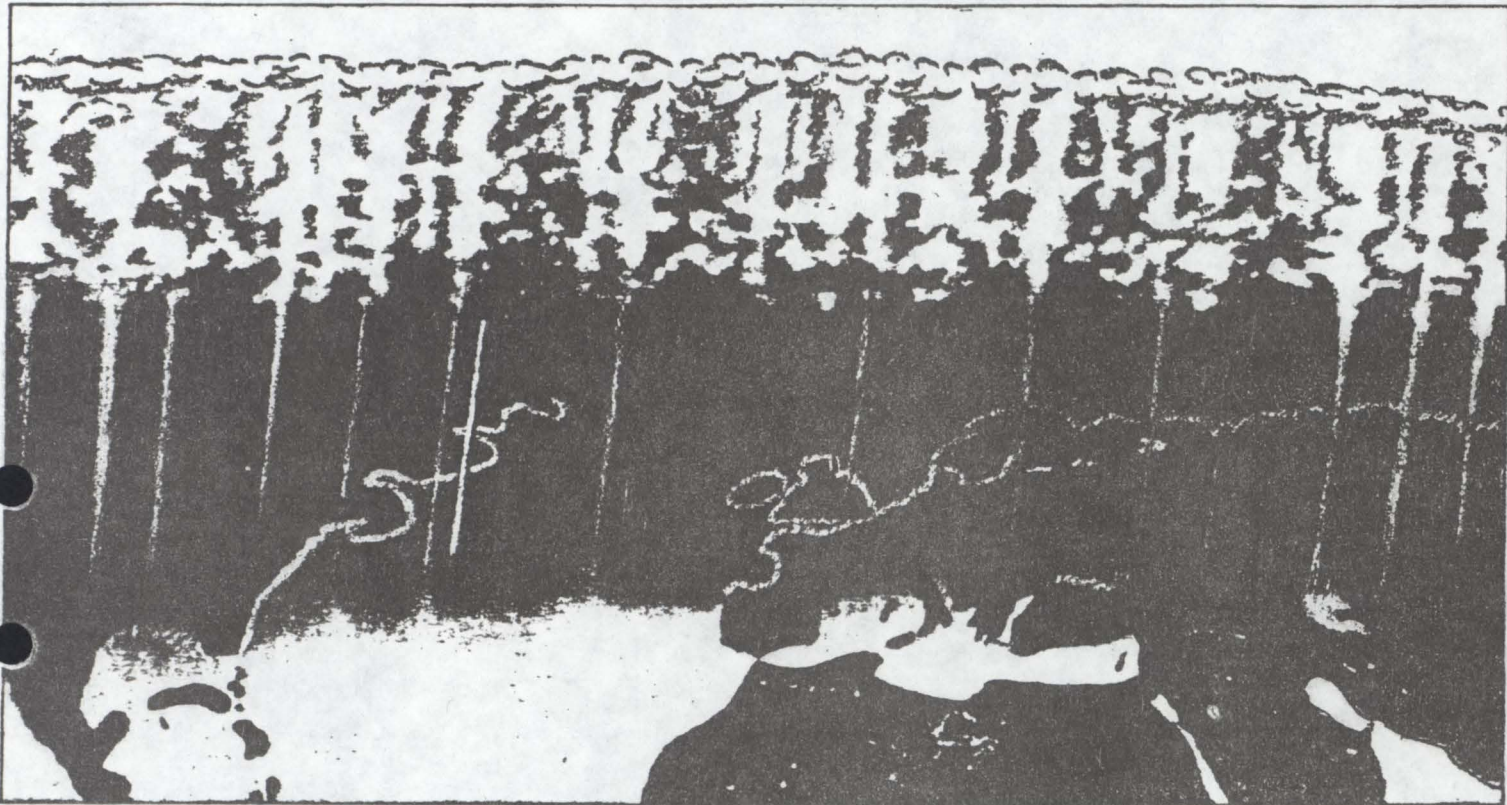
Vetenskapsmän anser det till och med vara möjligt att minnet av så ingripande händelser kan ha förankrat något sorts genminne i de mänskliga generna, vilket gång efter annan dyker upp i konstnärliga bilder, dikter och i myter. Ett sådant genminne kanske till och med kan sträcka sig tillbaka till tider då ännu inga människor

existerade. Varifrån fick man annars sagorna om enorma drakar och monster (dinosaurier?), vilka dog ut redan för 50 eller 65 miljoner år?

Ytterligare en kategori myter kan vara resultatet av Atlantikkatastrofen: De nordeuropeiska folken erinrar sig en forntida dimvärld, då ingen klarblå himmel fanns utan då dagarna bara bestod av gryningsljus. Denna för länge sedan försvunna landskapsbild har blivit ur-bilden för de mytiska dödsländer, som Tartaros och Erebos, Persefones skuggkuster. Hades dimhelvete och det nordiska Hel. Påfallande, att orden "Erebos" och "Europa" är så lika. Faktiskt anser flera vetenskapare att Europa ursprungligen betydde "Mörkervärlden". Detta minne stod sig länge. Ännu i Homeros "Odyssevs" finns en hänvisning på en "Kimmernatt", "en natt vid yttersta randen, längst i väst och nordväst av denna värld" (den dåtida kända världen). (Övers. anm)

sådant stoft svävande på 20 km höjd i upp till 2 år. Detta förorsakade, genom sin solfiltrerande verkan, felslagna skördar och hungersnöd i Mellaneuropa.

Vid Atlantik-katastrofen slungades 20 000 gånger så mycket stoft upp till en höjd av 200 - 300 kilometer. En så enorm stoftmängd torde ha producerat ett 100 kilometer tjockt moln av ånga och rök med en utbredning lika stor som hela Asien. Hur många århundraden, eller kanske årtusenden, höll sig den enorma molnväggen svävande? Den måste ha förkvävt nästan allt liv på norra halvklotet. Pollenanalyser visar också att det framför allt i Mellan- och Nordeuropa bara har existerat en sparsam vegetation mellan 10:e och 5:e årtusendet. I stort sett bara mossor, lav och några arter av polarvide. Av större djurarter kan på sin höjd renar och myskoxar ha överlevt så kärva förhållanden.

Västvindar (jordrotationen) transporterade lava, aska och vattenånga mot öster. Ett 100 km tjockt molntäcke svävade över norra halvklotet i århundraden!

Vad finns det nu för samband mellan detta dödsrike och den vulkaniska aktiviteten i Atlanten för ca 10 000 år sedan? Från dagens vulkaneruptioner vet vi att utöver grovt material (pimpsten) och aska, så utstöts även stora mängder fint stoft i stratosfären. När vulkanen Krakatau hade sitt utbrott, höll sig

Detta kan inte enbart ha berott på kylan, då istiden var över redan sedan 9:e årtusendet. Det måste ha varit ljustrist, vilken för övrigt endast tillät kargt och torftigt stenåldersliv. Vid utgrävningar från denna tidsepok fann man endast få smycken, konstlösa enkla stenverktyg och enkelt keramik. Ingen jämförelse med de tidigare konstrika arbeten och grottmålerierna från den så kallade "Megalitiska tiden", vilken sträckte sig till 10:e årtusendet före Kristus.

Vad talar nu för, att en stor ökontinent gått under till följd av den nedstörtande asteroiden, som skildrats här ovan? Från mängden av alla teser och beräkningar är framför allt tre sakförhållanden intressanta:

1. PALEOKLIMATISKA OBSERVATIONER.

I moränbälten, alltså i rullstensåsarna från den sista istiden, kan man idag avläsa att islagren på båda sidor av Atlanten tidvis trängde ner ända till den 50:e breddgraden. På denna linje sträckte sig även den sk "Noll-grads-isotermen", en temperaturkurva vilken visar att här rådde en årlig medeltemperatur på noll grader.

Efter istidens slut, alltså efter vår hypotetiska katastrof, visade denna noll-grads-isoterm plötsligt en tydlig utbuktning mot nordväst.

Detta gynnsamma klimatiska läge för Nordväst-Europa förorsakades av Golfströmmen. Denna Golfström existerade emellertid redan sedan Tertiär-tiden, den är praktiskt lika gammal som Atlanten. Fanns det alltså före 9:e årtusendet ett hinder i Atlanten, vilket hindrade och ledde om Golfströmmen i annan riktning?

2. ÅLARNAS HEMLIGHET.

Den europeiska ålen har en för oss meningslös, dessutom ytterligt arthotande (utrotningshotande), (o)vana. Redan sedan Aristoteles har denna vana förorsakat forskarna mycken huvudbry. Ål-livet börjar i Sargassohavets tång-"skogar", ett tropiskt havsområde väster om och sydväst om Azorerna. I östliga delen av detta undervattens tångbuskage, leker de europeiska ålarna. Ur detta ålrom kläckes de genomskinliga ynglen, glasålar, i vilka det snart gror en hemlighetsfull vandringsdrift. De slingrar sig fram till Golfströmmens varma vatten som strömmar fram tätt intill Sargassohavet och låter sig drivas i tre år mot Europas kuster.

Medan hannarna förblir kvar i saltvattnet, simmar honorna upp för de europeiska floderna. De blir lekmogna först efter ytterligare två år. Därefter förenar sig de olika stämmen, och bröllopsresan för dem tillbaka till de oceaniska tångskogarna. Där leker de, lägger rommen och dör medan nya glasålar kläcks.

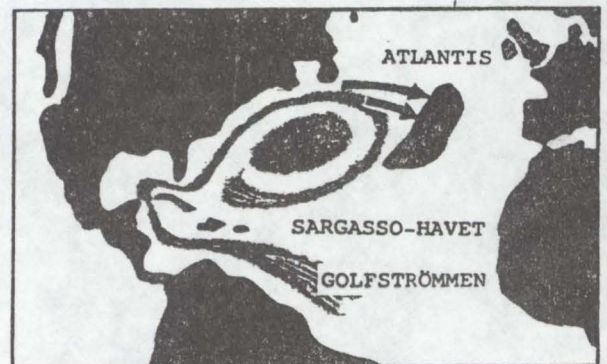
Två frågor hopar sig därmed: Varför korsar ålarna Atlanten två gånger och utsätter sig därmed för rovfiskarnas giriga beskattning, intill randen till utrotning? Varför blir

honorna lekmogna endast i sötvatten, trots Sargassohavets enorma avstånd från närmaste fastland?

Det troliga svaret: Förr fanns sötvattnet på mycket närmare håll (se bild).

Gåtfull vandring: Ålarna leker i Sargassohavet. Lekmogna blir de i de europeiska floderna. Vid sin vandring (tur o retur) över Atlanten decimeras (minskas) deras bestånd kraftigt av rovfisk.

Var denna vandringsväg förr mycket kortare?

Då lät sig glasålar bara driva med strömmen till Atlantis, blev lekmogna i floderna på ökontinenten och återvände sedan med retur-Golfströmmen till Sargassohavet. Därigenom får vi åtminstone ett mera logiskt sammanhang av ålarnas livsrum och levnads-sätt: Närheten av Golfströmmen till tånghavet i vilken glasålar och lekmogna ålar lätt kunde ta sin tillflykt.

3. KONTINENTALSÖLDSPUSSLET?

Resultatet av exakta djuplodningar/mätningar i Atlanten ger oss möjligheter att idag rekonstruera att den amerikanska kontinenten för flera miljoner år sedan varit sammanbunden med Euroasien och Afrika. Dagens kontinentalsköldar passar emellertid bara ihop i Syd-Atlanten. Syd-Amerika passar alltså till Afrika. I Nord-Atlanten ligger

FÖRSVUNNA? VÄRLDAR AV ANTIMATERIA.

Fysikerna vet att materia kan existera i två former som är så att säga spegelbilder av varandra. Vid sammanstötning mellan dessa båda former förstörs materien, den annihileras som faktermen lyder, under bildning av energi. Eftersom hela materieinnehållet förvandlas, bildas mycket stora mängder energi. Jämför reaktionen i kärnkraftverk där endast en bråkdel av materien i atomerna övergår till energi.

Vi lever i en värld som är uppbyggd av den ena sortens materia, men var finns då de motsvarande "antivärldarna" av den andra sortens materia?

En av naturens eviga gåtor är frågan om hur materien har skapats. Har den alltid funnits i sin nuvarande form, eller har grundämnena på något sätt byggts upp ur andra former. Fanns det en tid då materien överhuvud taget inte existerade?

Vid upptäckten av nuklesyntesen, dvs den process i vilken lätta atomkärnor slås samman och bildar tyngre och mera komplexa kärnor, fick fysikerna klart för sig att mycket höga temperaturer kan sätta igång denna sammanslagning, också kallad fusion, av lätta grundämnen till tyngre.

Eftersom 99 procent av materien i universum består av de två lättaste grundämnena, väte och helium drog man slutsatsen att andra grundämnen inte fanns från början, utan att de skapats i någon kosmisk smältugn. Utan tvivel är stjärnornas inre sådana smältugnar.

Antagandet att universum skapades i en så kallad Big Bang (stor smäll) ledde George Gamow och senare andra fysiker, till slutsatsen att universum från början endast bestod av väte.

Väte är den enklaste av alla atomer, en väteatom består av endast två byggstenar, proton och elektron. Vätet skulle då bara ha uppkommit ur en "soppa" av "partiklar som framgick ur skapelsens malström".

Big Bang, som troligen inträffade för ca 15 miljarder år sedan, alstrade temperaturer på över 10 miljarder grader. Sådana temperaturer var nödvändiga för att fusionen, uppbyggnaden av grundämnena, skulle komma igång.

Temperaturen sjönk emellertid snabbt i samband med att universum utvidgades. Endast under de första minuterna, direkt efter Big Bang, var det tillräckligt varmt för att fusionen skulle fortgå. Beräkningar visar att det mesta av allt helium i universum bildades under dessa första minuter.

Man har sålunda med Big Bang-teorin framgångsrikt kunnat förklara förekomsten av helium och vissa andra lätta grundämnen. Men den största gåtan av alla står vi lika frågande inför som tidigare. Den är: Varifrån kom den ursprungliga "soppan" av partiklar ur vilken alla grundämnen, även vätet, bildades.

Under 1800-talet trodde nästan alla vetenskapsmän att materia under inga omständigheter kunde skapas eller förstöras, dvs att mängden av materia i universum var konstant. Albert Einstein krossade denna uppfattning genom sina berömda formler om hur energi och materia kan övergå i varann.

Sedan 1930-talet har fysikerna vetat att partiklar kan både skapas och förstöras. Då upptäcktes nämligen att neutroner kan sönderdelas samtidigt som andra elementarpartiklar, mesoner, uppkommer och förstörs. Detta hade förutsagts av Paul Dirac redan år 1929 på matematisk väg.

Enkelt uttryckt: Dirac laborerar i sina beräkningar över materien på ett ställe med kvadratrötter. Lösningen av en ekvation är således en kvadratroten. En kvadratroten är emellertid alltid dubbel, dvs den har både ett positivt och ett negativt värde (Ett enkelt exempel: kvadratroten ur 25 är alltså både +5 och -5).

De båda rötterna som är lösningen av ekvationen skulle enligt Dirac motsvara materien. Härav följer att materien måste vara av två slag.

Låt oss anta att vi lever i en värld som motsvarar värdet +5 i exemplet ovan. Då måste värdet -5 också motsvaras av något, och det är detta något som har fått namnet ANTIMATERIA. Normal materia består av atomer där atomkärnan har elektrisk plusladdning och elektronerna som kretsar runt den har minusladdning. Antimateria bör alltså vara en spegelbild av denna, dvs atomkärnan elektriskt minusladdad och de partiklar som kretsar runt kärnan plusladdade.

Att sådana så kallade antipartiklar finns är numera allmänt vedertaget och i många fall experimentellt bevisat, ex v elektronens antipartikel den plusladdade positronen.

Men var finns antimaterien, d v s lite mera sammansatta partiklar, motsvarande våra atomer och molekyler. Man har ännu ej träffat på atomer av antimateria, vilket är ganska naturligt eftersom de ej kan existera i vår värld. De skulle ögonblickligen förstöras vid sammanstötning med normala atomer, under bildning av energi.

Detta kan alltså förklara varför antimateria som nyskapas inte blir gammal, det finns ju gott om vanlig materia att stöta ihop med. Det stora problemet kvarstår dock. Vid Big Bang borde enligt alla lagar lika mycket ha bildats av båda slagerna materia. Var finns i så fall nu antimaterien? Eller var naturlagarna annorlunda då ännu? Kosmologerna har föreslagit båda alternativen.

Universum kan mycket väl innehålla både materia och antimateria, förutsatt att de är väl åtskilda. Olika galaxer kan bestå av olika materia, det finns inget sätt att avgöra om galaxen består av materia eller antimateria om de inte kommer i kontakt med varann.

Galaxer tenderar att samlas i klungor och supergalaxer, det är fullt tänkbart att de skilda grupperna av galaxer består av olika materia. Det verkliga problemet är hur materia och antimateria skulle kunna ha separerats i sådana stora klumpar i samband med Big Bang, där det naturliga vore att partiklar och antipartiklar kom i mycket nära kontakt med varann.

Det kan naturligtvis tänkas att någon mekanism, okänd för oss, verkade under de exceptionella förhållanden som rådde. Temperaturen måste exempelvis ha varit ofattbart hög. I explosionsögonblicket kan den ha varit 10^{25} °K, d v s

10 000 000 000 000 000 000 000 000 grader.

En annan, än så länge löst formad idé om hur det kunde ha gått till har nyligen lagts fram av vissa fysiker. Vi kan inte här gå in på grunder-

na till idén, vilket förutsätter vissa kunskaper i elementarpartikelteori och i övrigt leder till ganska komplicerade frågor.

Idén går ut på att det vid Big Bang uppkom litet mera vanlig materia än antimateria. Då skulle all antimateria vid sammanstötningen med vanlig materia ha annihilrats och omvandlats till energi d v s strålning. Överskottet av vanlig materia blev kvar och utgör då det som bygger upp vårt universum. Detta överskott var således bara en liten bråkdel av den ursprungligt bildade materien.

Detta betyder alltså att praktiskt taget all antimateria och den allra största delen av vanlig materia nästan omedelbart efter uppkomsten omvandlades till strålning. Den strålningen skulle i så fall vara ursprunget till den s k kosmiska bakgrundsstrålningen. Det finns som synes olika uppfattningar om antimateriens vara eller inte vara.

För egen del tycker jag den första teorin verkar mest spännande. Antag att det finns solar och planeter av antimateria någonstans i världsalldet. Antag vidare att det finns intelligent liv på några av dessa världar. Eftersom antimaterien är liksom en spegelbild av vanlig materia skulle man rent av kunna spekulera i en antijord någonstans, med antiväxter, antidjur och antimänniskor.

Vad man i så fall inte skall spekulera i är ett sammanträffande med sin antibror. Då skulle det gå, som det i en skämtsam vers gick för Edvard Teller (en av atombombens skapare) när han på en strand någonstans mötte anti-Teller. Vid första handslaget blev resultatet en atombombssmäll utan like.

Artikeln grundar sig på uppgifter ur en artikel i New Scientist, kryddad med egna spekulationer.

TORE GADDE

N. Allehand 80/201

Meteoritkrock i Brunflo

En krock mellan en bläckfisk och en meteorit för 463 miljoner år sedan har blivit en vetenskaplig världsensations händelse. Bläckfisken och meteoriten presenterades på onsdagen av Vetenskapsakademien. Meteoriten är den äldsta kända i historien.

Någon gång för 463 miljoner år sedan kom en meteoriten flygande in över Brunflo vid Storsjön utanför Östersund. Området var då hav. Meteoriten träffade en bläckfisk som nu är utdöd och kallas för ortoceratit. Stenen och bläckfisken sjönk till

botten och under den långa perioden bakades meteoriten och bläckfisken i kalksten.

År 1952 bröts röd kalksten i Brunflo och då hittades meteoriten. En kalkskiva med sten och fisk skickades till professor Per Thorslund vid Uppsala universitet. Han lät en expert på stenar undersöka fyndet. Han sade felaktigt att det rörde sig om en vanlig grönsten.

Fyndet fanns hos Thorslund i 28 år. Så plötsligt en dag kom han på att det kunde vara en meteorit.

Thorslund kontaktade professor Frans Erik Wickman vid Stockholms universitet. Han kunde snart konstatera att stenen kom från rymden genom att analysera stens innehåll av grundämnen krom. Krom hade förenat sig kemiskt på ett sätt som inte sker på jorden.

Nu skall berättelsen om meteoriten publiceras i den naturvetenskapliga tidskriften Nature.

Det unika med stenen är dess ålder. Fossila meteoriter är bara kända i några få exemplar i Sovjet.

Fyndet i Brunflo är den i särklass äldsta funna fossila meteoriten.

Dateringen av stenen har gjorts med amerikanska metoder genom att mäta innehållet på radioaktiva ämnen.

Professor Thorslund är övertygad om att fyndet visar på den äldsta kända krocken mellan en meteorit och en bläckfisk med dödlig utgång.

Det är vanligt att grus och sten från rymden slår ner på jorden. Av alla meteoriter består 90 proc av sten, 10 proc av järn.

Meteoriten och bläckfisken som är 463 miljoner år gammal är den hittills äldsta kända olyckshändelsen med dödlig utgång.

ARTIKELSERIE:

OVANLIGA NATURFENOMEN

Forts från
föreg nr.

En del UFO-fall härrör säkert från ovanliga, underliga naturfenomen. För att vara en god fältforskare bör man känna till en del om naturliga "konstigheter", som kan uppträda. Jag tänkte därför i en serie artiklar ta upp några intressanta fenomen.

METEORLIKNANDE FENOMEN

Vanliga meteoror visar sig som ljusstrimmor i skyn, populärt kallade stjärnfall. Några meteoror förbränns ofullständigt av atmosfärens friktion och slår ned på jordens yta som meteoriter. De flesta sprängs emellertid i bitar vid höga höjder eller förbränns tyst tills ingenting återstår. Det här ödet möter de flesta konventionella meteoror. Några meteoror följer inte mönstret. De riktigt stora meteoritiska uppvisningarna har världsomfattande följder, såsom var fallet med de nedan beskrivna händelserna 1908 och 1913.

Läsaren kommer själv att upptäcka att de uppkomna fenomenen i sådana fall är avgjort okonventionella. Sedan finns det de meteoror som kryssar sig fram med en svårförklarlig långsamhet och de som avviker upprepade gånger från normala banor. Mest respektingivande är meteorliknande ljusfenomenen nära jordens yta, som överträffar både kulhixtar och elektriska urladdningseffekter. Uppdelningen mellan dessa fenomen blir oroande diffus. Om någon

påtaglig rest återstår - en meteorit - då klassar vi dessa fenomen som meteoritiska och hoppas på det bästa. Andra konstiga fenomen som tycks vara meteoriter, kan visa sig vara något helt annat. Till denna kategori hör "teleskopmeteoror" (möjligen små partiklar som syns sväva högt uppe i luften genom teleskopet), underliga snabba ljusstrålar (elektriska fenomen?), och de berömda "eldflugorna" sedda från några rymdfarkoster (antagligen material som flagnat av själva rymdfarkosten).

"Möjligen anti-materia innehåll i Tunguska meteoaren 1908."
Cowan, Clyde, et al; Nature, 206:861, 1965.

Det kanske mest sensationella meteor nedfallet, som har observerats i modern tid, ägde rum den 30 juni 1908 kl. 00.17.11 Greenwich tid, i området runt Podkanemaia Tunguska floden, Sibirien ($60^{\circ} 55'$ nord, $101^{\circ} 57'$ ost), cirka 800 km norr om Bajkalsjön. Nedfallet syntes på solklar, molnfri himmel över en yta omkring 1500 km i diameter, och det beskrevs som flygningen och explosionen av en bländande ljus boloid, vilken "fick solljuset att verka mörkt". Nedfallet följdes av exceptionellt stark strålning och kraftiga chockvågor. Seismiska, meteorologiska och geomagnetiska fältstörningar registrerades på platser runt hela jorden vid tidpunkten för explosionen. Beskrivande redogörelser av fenomenen, som åtföljde nedfallet, samlades in från vittnen

under de följande åren. Trots detta gjordes ingen inspektion av platsen förrän 1927. Något spår av en krater hittades då inte, fastän skadorna på skogen, orsakade av värme- och explosionseffekter, fortfarande kunde ses tydligt. För att försöka förklara de väldiga fenomenen, har varierande hypoteser framlagts, som t.ex. en stor meteor, en liten komet eller en kärnexplosion. Alla

har diskuterats ingående, för och emot. Bestämningar av det totala energiutbytet gjorda från noteringar av de tidigare nämnda störningarna, och från slutsatser baserade på explosions- och värmeskador vid nedslagsplatsen, överensstämmer ganska bra med varandra. Energiutbytet skulle ha varit i storleksordningen 10^{16} - 10^{17} J. Om detta var resulta-

tet av någon sorts atomexplosion, skulle utbytt av neutroner till atmosfären, med åtföljande bildning av C^{14} från atmosfäriskt kväve, vara detekterbart genom analys av växter, vilka växt under tiden. Det tycktes därför vara värt att göra sådana analyser, och årsringarna på ett träd valdes ut för detta ändamål. (Anm. Resultatet av analyserna är tyvärr ej publicerade i denna artikel.)

Det kan vara av intresse att repetera några av de redovisade effekterna av Tunguska meteoren. Större delen av nedslagsplatsen upptas av torvmossar och skog, och är (lyckligtvis) mycket sparsamt befolkat. Ett ögonvittne, S.B. Semenov, en bonde i Vanovara ungefär 60 km bort, berättade för L.A. Kulik, som först undersökte meteoren 1927, att han satt på trappan utanför sitt hus om-

kring klockan 8.00. Han tittade mot norr, när en eldig explosion inträffade, vilken utsände så mycket värme att han inte kunde uthärda: "Min skjorta brändes nästan fast på kroppen". Eldkulan varade emellertid inte länge. Han lyckades just sluta sina ögon. När han tittade upp igen, hade eldkulan försvunnit. Samtidigt kastade en tryckvåg honom flera meter bort från trappan, och han blev liggande tillfälligt medvetslös. När han återfått medvetandet kom ett fruktansvärt dån, som skakade alla husen, som knäckte fönsterrutorna och som förstörde hans lada avsevärt.

En annan observatör, P.O. Kosolopov, en bonde och granne till S.B. Semenov, arbetade utanför hans hus, när

"Frågan om meteoriten den 30 juni, 1908 i centrala Sibirien." Kulik, L.A.; Popular Astronomy, 20:559-560, 1937.

Den 30 juni 1908, klockan 7.00 i milt väder, rusade en stor boloid eller eldkula, över en molnfri himmel längs flodområdet till floden Yenissei i Sibirien, huvudsakligen från söder till norr. Massans fall ner på jorden åtföljdes av en eldpelare, som reste sig över urskogen och observerades på ett avstånd av 400 km, i Kirensk. Tre eller fyra kraftfulla åskliknande skrällar och

han plötsligt kände att hans öron brändes. Han täckte dem med sina händer och sprang in i huset efter att ha frågat Semenov om han hade sett någonting. Semenov svarade att

han också hade blivit bränd. Inuti huset började plötsligt jord falla från taket och en bit från den stora kakelugnen flög ut. Fönstren gick sönder och han hörde dån försvinna mot norr. Då sprang han ut, men kunde inte se någonting. En

"Tungus", Liuchetken, berättade för Kulik den 16 april 1927, att hans släkting Vassili Ilich hade ungefär 500 renar i området för nedslaget och många lador. Med undantag av några dussin tama renar, betade djuren i området. "Elden kom och förstörde skogen, renarna och alla andra djur". Då flera "Tungus" undersökte vad som hänt, fann de resterna av några brända renar, resten

hade försvunnit fullständigt. Allting var bränt i Vassili Ilichs magasin, inklusive hans kläder. Hans silversaker och samovarar (tenn?) hade smält. Endast några stora pytsar var lämnade intakta.

Refererande till Krinov rörde sig den bländande eldkulan, inom några få sekunder, från sydöst till nordväst och lämnade efter sig en svans av damm. Flammor och ett moln av rök syntes över nedslagsplatsen. Synliga fenomen observerades på ett avstånd så stort som 700 km, och ljudliga explosioner efter eldkulans passage, hördes på ett avstånd av 1000 km.

ett donder hördes på ett avstånd av mer än 1000 km från nedslagsplatsen. Dessutom uppstod kraftfulla tryckvågor. På ett område av flera kvadratkilometer runt nedslagsplatsen, blåste dessa tryckvågor ner träden i en radiell riktning, dvs. med trädtopparna riktade ut från mitten. Tryckvågorna var så kraftiga att de påverkade barografer såväl i Väst-europa, som i Nordamerika. Dessa

vågor gick runt jorden och noterades en andra gång i Potsdam, Tyskland. Seismografer över hela världen (på så vitt skilda stationer som t.ex. Irkutsk, Tashkent, Tbilissi, Jena, Washington och Java) noterade kraftiga jordvibrationer, vilka cirklade runt klotet två gånger. Detta som ett resultat av meteoritens explosiva påverkan på jordskorpan. Störningens epicentrum lokaliseras bortom Podkamennaya Tunguska i närheten av handelsstationen

Vanovara. Enorma massor av den finaste substans spreds av meteoriten under dess flygning genom atmosfären, och steg genom explosionen upp från jordskorpan. Den orsakade ett tjockt täcke av damm i atmosfärens övre skikt, bildningen av "silvermoln" (lätta moln) på en höjd av 83-85 km och stoft skärmar i stratosfärens lägre skikt. Så här uppstod

de anmärkningsvärda fenomenen, kallade "kvällsgryningar", vilka var makalöst vackra. Dessa observerades på nedfallsdagen, från platsen för händelsen så långt som till Spanien och från Skandinavien till Svarta Havet. Under natten mellan den 30 juni och 1 juli och under de närmast följande dagarna, blev dessa "gryningar" gradvis svagare.

Den första informationen rörande meteoritnedfallet samlades in av författarens expedition, vilken hade utrustats för arbete i Sibirien 1921 av A.V. Loonatcharsky, "People's Commissary for Public Instruction" (ung. Folkets ombud för allmän undervisning). De officiella vetenskapliga kretsarna vid den här tiden, betraktade emellertid inte detta fenomenets trovärdighet som till-

räcklig, för att stödja en undersökning av det. Åren 1925-26 bekräftades författarens åsikt genom nya data om fallet. För det första från information rörande de seismiska vågorna, lämnade av A.V. Vosnessensky, chef för Irkutsk-observatoriet, för det andra av S.V. Obrootcheff, en geolog och I.M. Soussloff, en etnograf. Slutligen år 1927 fick författaren tillfälle att resa till Podkamennaya Tunguska för att undersöka platsen för detta sensationella fall.

Under expeditionen hittade man ett sammanhängande radiellt "vindfälle" på en enorm yta med en radie på cirka 30 km, i vissa riktningar upp till 60 km. Observatörer relaterade att träden hade kastats omkull på enstaka berg t.o.m. i närheten av Vanovara. Den exceptionella kraften i dessa tryckvågor blir ytterligare uppenbar genom det faktum att i Kirensk (avstånd 400 km) valtes stängsel omkull, i Kejma slogs folk omkull som bar spannmålssäckar. I Kansk (avstånd 600 km) kastades arbetare av flottar ner i floden, och på ett avstånd av mer än 700 km, i södra Kansk, kunde inte hästar stå på sina fötter!

Den troliga formen på detta "vindfälle" och de många bergen runt centrum för nedslaget, påminner i utseende om en meteorologisk företeelse kallad "vindros". Det är naturligtvis svårt att nu bestämma storleken på hela ytan av detta "vindfälle" utan en kartläggning.

Ytterkanterna av "vindfället" (omkring 20 km från centrum) bär spår av eld från ovan. Dessutom var trädens grenar som regel brutna och förstörda, på såväl de träd som förblev stående, som på de omkullvräkt. Speciellt karakteristiskt är det faktum att varje brottyta är förkolnad, med andra ord: spår av eld. Det finns ingen brottyta som inte är

bränd. Den centrala ytan av "vindfället" ligger på permanent frusna torvmossar och sumpmarker, som alternerar mellan höjderna i detta berg- och flodområde. Områdets centrum består av brända träd, fortfarande upprättstående, men helt utan grenar. "Vindfället" börjar först lite längre ut från centrum, 0,5-1 km.

Källa: Handbook of unusual natural phenomena.

Översättning: Kerstin Danielsson

Fler meteorliknande fall kommer nästa gång.

BARNEY OCH BETTY HILL

DEL 3

Del 1 är den del händelsen som paret Hill fortfarande medvetet kunde minnas efter sin färd från den Kanadensiska gränsen till hemmet i Portsmouth.

Del 2 är Barney Hills berättelse under hypnos om vad han upplevde under de två timmar som "försvann" på resan hem.

Del 3 är Betty Hills berättelse under hypnos om sina samtal med den s.k. ledaren, om boken hon blev lovad för att ha som bevis för vad som hänt och om den berömda stjärnkartan med farkostens hemplanet, som hon fick se.

LITE PERSONALIA

Barney, som var färgad, (nu död) var universitetsutbildad och var när händelsen inträffade guvernör vid New Hampshire's Welfare Department. Han hade 140 i intelligenskvot (mycket högt).

Betty, med universitetsutbildning i sociologi, arbetar som handledare vid New Hampshire's Welfare Department.

Båda var när nedanstående hände i medelåldern.

Så har vi då kommit fram till tredje och sista delen i följetongen om Barney och Betty Hill. Här skall vi följa Bettys berättelse under hypnos, ord för ord och vi kommer in i handlingen just när Betty och Barney hör de underliga pip-ljuden från någonstans vid bagageluckan.

BETTY: Plötsligt hördes det pip, pip, pip och Barney sa: "Vad är det för ljud?" Jag sa: "Jag vet inte." Allt jag kunde tänka på var att det var någon slags elektrisk signal.

(Hon pratar nu sakligt och analyserar vad det hela rör sig om)

Jag undrade, varför har jag inte lärt mig Morse-alfabetet. Det här kanske är Morse och jag förstår det inte. Sedan tänkte jag att det kanske är elektriskt. Det kanske ger en stöt. Så jag lade handen på metallen i bilen, men kände ingen stöt. Men hela bilen vibrerade. En lätt vibration. Det hördes ett pip men kändes ingen elektrisk stöt. Vad hände sedan?

(Hon fortsätter att tala, men med förundran, som om hon söker efter ett förlorat minne)

Vi kör vidare... och jag fortsatte att vänta på att Barney skulle berätta om vad han såg på highwayen...

DOKTORN: (Efter att ha väntat en lång stund) Hur länge tyckte du att han var borta, när han var på vägen? Hur lång tid var det i själva verket?

BETTY: Åh, det verkade länge.

DOKTORN: Hur länge?

BETTY: Jag vet inte, Av någon anledning vet jag faktiskt inte. Skulle gissa fyra eller fem minuter.

DOKTORN: Fyra eller fem minuter?

BETTY: Ja, jag kommer inte ihåg att jag tittade på klockan och det var i alla fall mörkt. Och jag hörde det pipande ljudet.

DOKTORN: Såg du det här föremålet nu?

BETTY: Jag försökte upptäcka det. Lite då och då tittade jag ut genom fönstret, men... jag minns inte.

(Ännu en paus. Hon trevar i minnet)
Men jag kan nästan minnas...

DOKTORN: Ja, du kan.

BETTY: (Hon anstränger sig uppenbarligen för att minnas) Just nu kan jag inte komma förbi pipet.

(Det kunde inte heller Barney vid motsvarande tillfälle).

DOKTORN: Du kan. Det går bra nu. Du kan komma förbi pipet.

(Betty börjar gråta i korta, snabba snyftningar, som om hon försöker behärska sig)

Det är bra nu. Du behöver inte bli upprörd.

BETTY: (Ännu en lång paus. Sedan drar hon ett djupt andetag, som om hon tvingat fram ett beslut. Hon pratar mycket fort, som om hon inte ville berätta detta) Vi kör vidare... jag vet inte var vi är... jag vet inte ens hur vi har kommit hit... Barney och jag körde... jag vet inte hur länge... jag vet inte hur länge... (Orden kommer mellan korta och snabba snyftningar) Och vi har inte talat med varandra - jag har bara suttit här... och haft en känsla av att något ska hända... jag är inte särskilt rädd... utom att just nu är jag det... men då var jag inte rädd. (Hon slutar att tala och börjar gråta).

DOKTORN: (Efter en lång paus) Varför gråter du om du inte är rädd?

BETTY: Jag är rädd nu... jag var inte... jag var inte rädd... jag blev rädd när jag såg männen på vägen...

DOKTORN: Männen på vägen?

BETTY: (Hon bryter nu ut i ett skrik av vanda) Jag har aldrig i mitt liv varit så rädd förut.

DOKTORN: (Mycket lugnt) Berätta om männen på vägen. Det är bra nu.

BETTY: (Hon börjar säga något, men snyftar för mycket för att få fram något)

DOKTORN: Du är i säkerhet här. Berätta om männen på vägen.

BETTY: (Hennes röst darrar. Hennes andning är snabb) Vi kör på en asfalterad väg... och plötsligt utan någon förvarning, utan rim och reson... tvärbromsar Barney så det skriker om bromsarna... och gör en skarp vänstersväng bort från highwayen och in på en liten smal väg... jag undrade vad han höll på med, som svängde in här... Han sa ingenting och inte jag heller... så jag tänkte att vi kanske åkt vilse... men vad skulle det göra, vi skulle ändå komma ut någonstans. (Hon har fortfarande svårigheter att tala) Vi kör vidare... och där var en skarp kurva... och det fanns träd... en massa stora träd på min sida... jag vet inte hur det ser ut på Barneys sida.

Men så var det de här männen som stod på highwayen... och jag blev väldigt rädd när jag såg dem... de stod där, och jag tänkte, ja, du vet, de var inte så farliga. Och de var bara - jag kunde inte se dem tillräckligt bra. (Hon tänker ett ögonblick) Men sedan tänkte jag - en trasig bil? Vad gör de här? Och Barney måste naturligtvis stanna och männen började komma fram till bilen. De delade på sig. De kom i två grupper. Och när de gjorde det, började jag bli verkligt rädd. Och bilmotorn dog. Bilen stannade. Och sedan började de komma emot oss. (En kort paus, sedan) Och när de gjorde det, blev jag verkligt rädd. Och bilmotorn dog, bilen stannade. Och när de började gå emot oss försökte Barney starta motorn... han kunde inte få igång bilen... han kunde inte få igång bilen! (Hon faller i tårar igen. De sista orden låter otydliga)

DOKTORN: Vad gjorde han?

BETTY: Han försökte starta bilen, och den ville inte starta! Och männen kommer emot oss! Och jag tänkte, nåväl, jag kan undkomma dem om jag får upp bildörren kan jag springa in i skogen och gömma mig! (Hon snyftar ymnigt) Och de öppnar bildörren... och den här... den här mannen... två män bakom oss... och... och (Hennes ord dränks återigen i snyftningar)

DOKTORN: Jag hörde inte riktigt.

BETTY: (Försöker behärska sig) Två män vid bildörren och där är en... två... tre män... och det är en... två till bakom dem... och en man sträcker ut sin hand.... (Hon slutar prata igen)

DOKTORN: Fortsätt.

BETTY: (en lång paus med djupa andetag) Jag vet inte vad som händer...

DOKTORN: Du kommer ihåg allting nu. Hur ser männen ut? Såg du deras ansikten?

BETTY: Nej.

DOKTORN: Hur var de klädda?

BETTY: Likadant. På ett eller annat sätt. (fler snyftningar, en aning mer kontrollerat)

DOKTORN: Har de uniformer eller vanliga kläder?

BETTY: Snarare uniformer.

DOKTORN: Uniformer. Påminner de om några uniformer du känner till sedan tidigare?

BETTY: Törs jag inte säga (Hon återfaller till tystnad)

DOKTORN: (Han väntar en avsevärd stund, sedan:) Allright, ditt minne är väldigt klart. Du behöver inte vara orolig. Du kommer ihåg allting nu. Berätta vad som hände. (ännu en lång paus) Vad tänker du på?

BETTY: Jag tänker att jag sover.

DOKTORN: Sover du i bilen?

BETTY: (Detta är samma punkt där Barney blev osäker och tystlåten... när han tyckte att han "flöt" omkring, när han såg "ögonen") Jag tänker att jag sover... jag sover och jag måste vakna upp, Jag vill inte sova. Jag försöker och försöker... jag måste vakna... jag försöker... och faller tillbaka igen... jag försöker och försöker vakna upp... (lång paus, sedan:) Sedan gör jag det! Jag öppnar ögonen! Och jag vandrar genom skogen... och jag öppnar ögonen snabbt och sluter dem igen... (Hon börjar snyfta intensivt). Men trots att jag sover, så går jag! Och det är en man på den här sidan och en man på denna sidan... och det är två män framför mig. Och jag ser mig omkring...och det är en stig,,, och det är träd... (fler ord kommer med de dränks av snyftningar) Och jag ser på männen... och jag vänder mig om .. Barney är bakom mig... (Hon stannar plötsligt upp igen).

DOKTORN: Är Barney bakom dej?

BETTY: Det är några män bakom mig och sedan Barney. Det går en man på var sida om honom... Och mina ögon är öppna... men Barney sover fortfarande. Han går och han sover... (Hon snyftar fortfarande, men behärskar sig sedan) Och sedan börjar jag bli arg! Och säger till mig själv: "Vad i helvete är det här för figurer och vad tror dom att dom håller på med?" Och jag vänder mig om och säger: "Barney, vakna! Barney, varför vaknar du inte?" Och han bryr sig inte om någonting. Han fortsätter att gå. Efter att ha gått ännu en bit, vänder jag mig om och säger hans namn igen: "Barney, vakna!" Men han bryr sig fortfarande inte om det. Och sedan säger mannen som går bredvid mig: "Jasså han heter Barney?" Då såg jag på honom. Eftersom jag inte tyckte att det angick honom, svarade jag honom inte. Sedan fortsatte vi att gå och jag försökte väcka Barney igen. Jag sade om och om igen: "Barney, Barney, vakna!" Men han vaknar inte, så mannen frågar mig igen: "Heter han Barney?" Men jag ville inte svara honom så han säger: "Var inte rädd. Ni har ingen anledning att vara rädd. Vi kommer inte att skada er, vi vill bara göra lite tester. När det är klart, tar vi er och Barney tillbaka och sätter er i bilen. Ni kommer att vara på hemväg mycket snart." Jag tyckte att han var ganska övertygande på ett sätt, men jag kan inte säga att jag litade på vad han sa. Jag var inte säker på vad som skulle hända. Och vi fortsatte att gå, och Barney sov fortfarande... (fastän hon behärskar sig, hörs hennes snyftningar då och då under berättelsens gång).

DOKTORN: Menar du att han gick isömnen?

BETTY: Ja, det var som om han gick i sömnen.

DOKTORN: Pratade männen bra engelska?

BETTY: Bara en av dem pratade, han som var på min vänstra sida. Han hade accent. Han hade en slags utländsk brytning, men han var väldigt korrekt.

Sedan fortsatte vi att gå och kom till en öppning. Och där fanns- jag önskar det vore ljusare, så jag kunde göra mig en klarare bild - det fanns en ramp till dörren. Föremålet stod på marken... (Hon pauserar).

DOKTORN: Föremålet stod på marken?

BETTY: (Mycket sakligt nu) Jag tror det var detsamma som jag hade sett på himlen. Och det var träd och en stig och så den här öppningen (gläntan). Och de för mig upp till föremålet. Jag vill inte gå in i det... jag vet inte vad som kommer att hända, om jag gör det. Jag vill inte gå. Barney är inte till någon hjälp...han sover gott. Och jag vill inte gå in i det.

DOKTORN: Han sover gott. Vad gjorde han. Gick han på bara, eller var det någon som stödde honom?

BETTY: Ja, det är en man på var sida. En vid varje arm, och de liksom...han liksom... hans ögon är stängda och han hör ingenting. Men han står själv på fötterna. Men han är vimmelkantig och de liksom leder honom leder honom, hjälper honom på traven. Och han är ganska mycket längre än männen.

DOKTORN: Är han större än männen?

BETTY: Ja, han är mycket längre än de, så när vi kommer till föremålet vill jag inte gå in. Och mannen säger åt mig att fortsätta. Han är lite arg på mig. Han sade: "Fortsätt. Ju längre du stannar kvar härute, desto längre tid kommer det att ta. Du kan lika gärna fortsätta och få det gjort och komma tillbaka till bilen. Vi har inte gott om tid heller." Så han och en av de andra tar mig i armen och jag får en känsla av hjälplöshet. Det är inte mycket jag kan göra vid detta tillfälle utom att följa med dem. Jag går uppför rampen. Jag går in och det finns en korridor till vänster. Vi går genom korridoren och där är ett rum. De stannar och tar mig in i rummet. (Hon är lugnare nu, mycket lugnare.) Jag står i dörröppningen och jag vänder mig om och väntar att de ska komma med Barney. Men det gör de inte. De leder Barney förbi dörren där jag står. Så jag säger: "Vad gör ni med Barney? Ta in honom hit till mig." Och mannen sa: "Nej, vi har bara utrustning i rummet för att undersöka en person i taget. Och om vi tog båda till samma rum, skulle det ta för lång tid. Så de kommer att ta in Barney i nästa rum. Och sedan när vi är klara med undersökningen av er båda, kan ni gå tillbaka till

4 bilen. Du behöver inte vara rädd." Jag såg på när de föste in Barney i nästa rum. Och några av männen kom in i rummet med mannen som talar engelska. De stannar i någon minut, jag vet inte vilka de är, kanske är det besättningen, men de stannar bara någon minut, och mannen som talar engelska är där, och en annan man kommer in. Jag har inte sett honom förut, jag tror han är doktor. Och de kommer in genom dörren....

(som Barney, tenderar hon att blanda nu- och dåtid)

.....och i ett hörn står en stol, en vit stol, är den vit? Jag vet inte om den är vit eller förkromad, men det är en stol och de sätter mig i den. Och de...jag har en klänning, min blå klänning på, och de viker upp ärmen och de tittar på min arm här. Båda tittar på armen, och de vänder armen och tittar på den här.

(Hon visar en bit av armen.)

Och de gnider, de har en maskin. Jag vet inte vad det är. De kommer med maskinen och de ställer den, jag vet inte vilken slags maskin, den är som ett stort mikroskåp, bara ett mikroskåp med stor lins. Och de ...jag får för mig att det fotograferar huden. Och båda tittade i maskinen här ... och här.

(Hon gestikulerar)

Och de talar. Jag vet inte vad de säger. Jag förstår inte vad de säger. Och sedan tog de något som såg ut som en brevöppnare och skrapade på armen här... (Hon visar)

Och det var som när huden blir torr och fnasig ibland, som små skinnpartiklar. Och de skrapade och lade det som de fick på en bit av någon slags plast eller cellofan. (Hon har tillfälligt återfått sitt lugn nu. Är väldigt saklig.) Och sedan tog mannen som talade engelska, båda talade engelska här, han som tog mig upp på den här anordningen, tog plastbiten och rullade den och han lade den i översta lådan. Och sedan lägger de mitt huvud, det var som, inte precis en tandläkarstol men som nackstödet i en tandläkarstol. Det liksom sköt fram ur stolen på något sätt och de lade mitt huvud mot det. Så jag sitter i stolen och det finns ett litet nackstöd, som mitt huvud vilar mot. Och undersökarna öppnar mina ögon, ser in i dem med en lampa och och han öppnar min mun och han tittar i halsen och på tänderna och han tittar i öronen, och han vänder mitt huvud och tittar i det här örat. Och sedan tar han något som liknar en bomullstopp, som man använder på bebisar och han gör rent, han stoppar den i mitt vänstra öra och han lägger den på en annan plastbit. Och ledaren rullar ihop den och lägger även den i översta lådan.

(Hon stannar för ett ögonblick, som för att återkalla bilden klarare i minnet.)

Och sedan känner han på mitt hår nere i nacken och de drar loss några strån och ger till leda-

ren, som lägger dem i översta lådan. Sedan tar han något, ungefär som en sax. Jag vet inte vad det är, och klipper en bit av det och ger till honom. Och sedan känner han i nacken, han börjar känna bakom öronen, under hakan, nedför halsen och mella skuldrorna, runt nyckelbenet och (återigen en paus för att minnas bättre) Oh, och sedan tar de av mig skorna och undersöker fötterna och händerna. De tittar noga på händerna. Och han tar - ljuset är väldigt starkt så mina ögon är inte öppna hela tiden. Dessutom är jag lite rädd. Jag är inte särskilt intresserad av att titta på dem, så jag försöker hålla mina ögon stängda. Men inte riktigt - jag öppnar dem - inte hela tiden - bara ibland så att jag känner mig lite lättad.

Och han tar något och sticker under mina naglar och sedan klipper han - jag vet inte riktigt med vad - antagligen någon slags nagelsax, klipper han av en bit av nageln. Och de undersöker mina fötter och de håller... Jag tror inte de gör något med dem, de bara känner på dem och på tårna och hela fötterna. Och sedan säger doktorn, undersökaren, att han vill göra några tester, han vill kontrollera mitt nervsystem. (Hon talar nu med bestämdhet) Och jag tänker på att jag inte vet hur vårt nervsystem fungerar, men jag hoppas av vi aldrig kommer att ge oss ut och kidnappa folk på vägen, som han har gjort! Och, oh, han säger åt mig att ta av min klänning och sedan, innan jag ens fått chansen att ställa mig upp och göra det, så gör undersökaren - min klänning har blixtlås i ryggen? Ja, den har blixtlås i ryggen. Och jag har inte klänningen och skorna på. Och sedan är det, ovanför stolen och ungefär i mitten av rummet, är det något slags bord. Det är inte särskilt högt, ungefär som skrivbordet. Så lägger jag mig ner på bordet, på ryggen, och han kommer med den här - oh, hur ska jag beskriva den? Det är som nålar, en hel bunt nålar och från varje nål går det en sladd. Jag tror det är något i stil med en TV-bildskärm. När bilden inte är på, ser man alla möjliga streck. Ungefär så. Och så lägger han mig ner på bordet och de kommer med nålarna och de sticker dem inte i mej. Nej inte som att sticka en nål i en person, men de vidrör mig med nålarna. Det gör inte ont...

(Stundtals gör hon pauser, som om hon väntar på att processen skall slutföras)

Han bara vidrör och det enda jag känner är hur nålarna nuddar, det är allt. Det gör inte alls ont. Men sedan gör han samma sak bakom mina öron och någonstans härinne.

(hon pekar på olika delar av huvudet) Och här uppe. På olika punkter uppe på huvudet. Och sedan undersöker han mer av halsen - här och här.

(Hon visar med armarna) Och sedan här nere... Jag vet inte, sedan sätter han de på mitt knä och när han gjorde det, hoppade benet. Och foten också. Sedan runt fotleden på något sätt. Och de ber mig att rulla över på magen och de känner utefter hela ryggen. De vidrör med de här nålarna. Jag vet inte vad de gör, men de verkar nöjda med vad de håller på med. Sedan rullar de över mig på rygg och undersökaren har en lång nål i handen. Och jag ser nålen. Och den är större än någon nål jag någonsin sett. Och jag frågar honom vad han ska göra.

(Hon börjar bli upprörd igen) Det kommer inte att skada mig. Och jag frågar honom och han säger att han bara vill sticka den i min navel, det är bara ett enkelt prov.

(Fler snabba snyftningar) Och jag säger till honom, nej, det kommer att göra ont, gör det inte, gör det inte. Och jag gråter och jag säger till honom. Det gör ont, det gör ont, ta ut den, ta ut den. Och ledaren kommer över och han lägger sin hand - gnider sin hand framför mina ögon och han säger att det kommer att bli bra. Jag kommer inte att känna det.

(Hon blir lugnare) Och all smärta försvinner. Smärtan försvinner men jag är fortfarande arg för att de stack den där nålen. Jag vet inte varför de stack nålen i naveln. Därför att jag sa att de inte skulle göra det. (Ännu en paus).

DOKTORN: Gjorde de några sexuella närmanden?

BETTY: Nej.

DOKTORN: Inte?

BETTY: Nej. Jag frågade ledaren: "Varför stack de nålen i naveln?" Och han sa att det var ett graviditetstest. Jag sa: "Jag vet inte vad de väntade sig, men vi har inget sådant graviditetstest. Och han sade inget mer

DOKTORN: Angående nålen, satt det någonting på den, som en tråd eller rör.

BETTY: Ja

DOKTORN: Hur såg den ut?

BETTY: Det var en lång nål. Jag skulle vilja påstå att det såg ut som en vanlig nål för injektioner. Eller för blodprov. Jag vet inte.

DOKTORN: Var det en spruta på nålen?

BETTY: Det var någonting

DOKTORN: Hur långt in stack han nålen?

BETTY: Det var en lång nål. Jag vet inte, men jag kan tänka mig att den var 4 tum (1 tum=2,5 cm) lång - 6 kanske.

DOKTORN: Sa du att något var fastsatt på den? Som en tråd eller ett rör?

BETTY: Som ett rör. Och de hade den inte inne

särskilt länge. Bara en sekund.

DOKTORN: Vad för sorts smärta var det? Var det som när man sticker en nål i armen? Jag antar att du har givit blod, eller någonting liknande.

BETTY: Nej så var det inte. Det var - allt jag kommer att tänka på är en kniv.

DOKTORN: Som en kniv.

BETTY: För det kändes så, så mycket smärta. Jag tror jag jamrade mig och kunde inte ligga still.

DOKTORN: Var det något ljus där?

BETTY: Rummet var kraftigt upplyst.

DOKTORN: Var det någon slags spot-light?

BETTY: Ja, det fanns en lampa bakom min vänstra skuldra, som en spot-light.

DOKTORN: Hur stor var den?

BETTY: Oh, den var som en skrivbordslampa. Jag vet inte. Sex tum.

DOKTORN: Allright. Fortsätt.

BETTY: Sedan var jag tacksam mot ledaren som stoppade smärtan. Och han verkade bli mycket förvånad. Sedan sa de att detta var det sista testet och ledaren hjälpte mig att sätta mig upp. Han tog tag i min arm och jag svängde runt på bordet.

DOKTORN: Vad var det för slags bord? Var det ett undersökningsbord? Ett operationsbord? Som på en lakarmottagning?

BETTY: Som ett vanligt undersökningsbord. Det var inte som ett undersökningsbord som hos vissa doktorer - jag vet inte om alla doktorer har samma sorts undersökningsbord. Det här var mer som - det var ett långt bord, det var inte extremt långt. Jag antar att det var som ett vanligt undersökningsbord. Det var ljust, jag vet inte. Vitt eller metall. Det var metall, nu vet jag, det var hårt. Det var inte alls mjukt. Så undersökaren hjälpte mig. Han hjälpte mig ner från bordet och jag svängde runt. Och han gav mig mina skor, och jag tog dem på mig och klev ner på golvet. Och där låg min klänning och jag tog på mig den. Och jag skulle dra upp blytlåset och han tog tag i blytlåset och drog upp det. Och sedan sa jag "jag kan gå nu, jag kan gå tillbaka till bilen." Och han sa: "Barney är inte klar än." Och då började jag bli orolig och jag frågade honom varför det tog så lång tid med Barney. Och han sa att de gjorde några fler tester på honom, men han skulle komma om någon minut. Och oj, det fanns ett skåp där och doktorn - undersökaren - hade gått ut ur rummet. Det var bara jag och ledaren där.

DOKTORN: Så det var en doktor, sa du?

BETTY: Mannen som gjorde undersökningen; han utförde testerna. Och han lämnade rummet. Så kvar var bara ledaren och jag. Jag kände mig

tacksam mot honom eftersom han hade stoppat smärtan och nu var jag inte alls rädd. Och så började jag tala med ledaren. Och jag sa till honom att detta hade varit en otrolig upplevelse. Och att ingen någonsin skulle komma att tro mig. Och att de flesta inte visste att han (ledaren) existerade. Och vad jag behövde var någon slags bevis för att detta verkligen hade hänt. Han skrattade och frågade vad för slags bevis jag önskade. Vad ville jag ha? Och jag sa, om han kunde ge mig något att ta med tillbaka så skulle folk tro mig. Och så sa hon åt mig att se mig omkring, och kanske kunde jag hitta något som jag skulle vilja ta med. Och det gjorde jag - och det fanns inte mycket där - men på skåpet låg en bok, en ganska stor bok, så jag lade min hand på boken och sade "kan jag få den här?" Och han sa åt mig att titta i boken och det gjorde jag. Den hade sidor och där fanns skrift, men ingenting liknande något jag någonsin sett förut. Det såg nästan ut som ett - jag vet inte - det var inte ett lexikon - kanske ett - den hade - skriften gick inte tvärs över, den gick upp och ner.

DOKTORN: Såg det ut som något språk du känner till eller var det engelska?

BETTY: Nej, det var inte engelska.

DOKTORN: Såg det ut som - vilka språk känner du till som skrivs uppifrån och ner?

BETTY: Jag vet inte, men jag kan känna igen det. Jag kan inte läsa det: japanska.

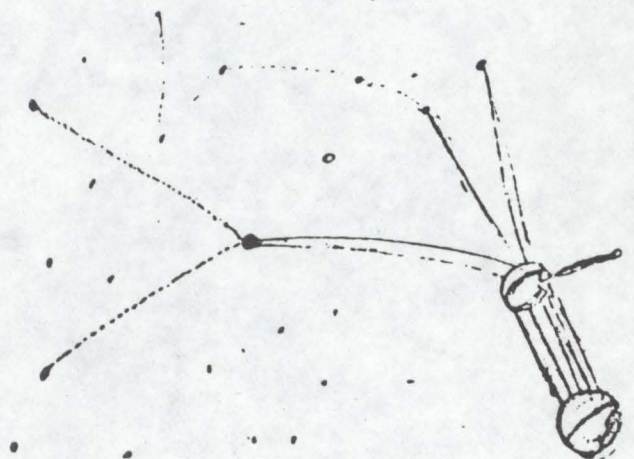
DOKTORN: Japanska. Såg det ut som japanska? Den här skriften.

BETTY: Nej.

DOKTORN: Var det handskrivet eller tryckt?

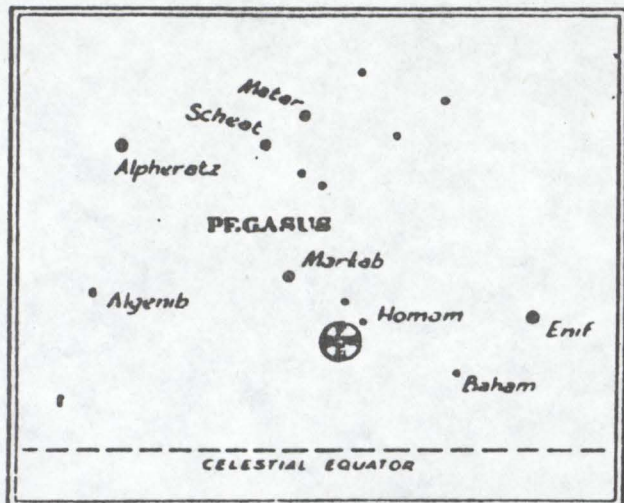
BETTY: Det var annorlunda. Jag vet inte, därför att det var - jag menar, jag kan inte säga. Trots att jag har sett japansk skrift, den hade skarpa linjer och de var, några väldigt tunna, några mitt emellan och några väldigt tjocka. Det fanns några punkter. Det var raka linjer och krokiga. Och ledaren skrattade och frågade om jag trodde jag kunde läsa det. Och jag sa nej. Jag skrattade också. Jag sa nej, men jag tog den inte för att läsa. Det var för att ha ett bevis för att detta hade hänt. Och så sa han att jag kunde få den. Jag fick boken om jag ville. Och jag tog upp den och jag var förtjust. Jag menar det här var mer än jag vågat hoppas. Och jag står där och säger att jag aldrig förut sett något liknande den här boken och att jag var glad att han givit mig den. Och att jag kanske så småningom på något sätt kunde lista ut hur man läser det. Och sedan frågade jag honom varifrån han kom. Därför att jag förstod, sa jag till honom, att han inte var från Jorden och jag ville veta varifrån. Och han frå-

gade om jag visste någonting om universum. Och jag sa nej. Jag visste praktiskt taget ingenting. Att när jag gick i skolan fick vi lära oss att solen var centrum för solsystemet och att det fanns nio planeter. Och sedan gjorde vi naturligtvis framsteg. Och jag berättade att jag tror att jag en gång träffat Harlow Shapley; han skrev en bok också. Och jag hade sett fotografier han tagit av miljoner och åter miljoner stjärnor i universum, men det var i stort sett allt jag visste. Så han sa att han önskade att jag hade vetat mer och jag sa att det önskade jag också. Så gick han tvärs över rummet till skivan på bordet och gjorde någonting, han öppnade, det var inte som en låda, han liksom gjorde någonting och metallen på väggen, det blev en öppning. Och han drog ut kartan, och han frågade om jag hade sett en sådan karta förut. Och jag gick tvärs över rummet och lutade mig över bordet. Och jag såg den. Och det var en karta - det var en avlång karta. Den var inte kvadratisk. Den var mycket bredare än den var lång. Och så fanns alla de här prickarna. Och de fanns överallt på den. En del var små, bara som punkter. Och andra var stora som mynt. Och det fanns linjer, på vissa av prickarna, det var kurvade linjer som löpte från en punkt till en annan. Och det fanns en stor cirkel, och från den utgick en massa linjer. Många linjer gick till en annan cirkel ganska nära men inte lika stor. Och det var kraftiga linjer. Och jag frågade honom vad de betydde. Och han sa att de kraftiga linjerna var handelsrutter. Och sedan de andra heldragna linjerna var platser som de for till då och då. Och han sa att de streckade linjerna var expeditioner.....

Stjärnkartan. som den ritades av Betty under post-hypnoisk suggestion.

Så jag frågade honom var hans hemmahamn låg, och han sade "var befinner du dig på kartan? Jag skrattade och och sade "jag vet inte." Då sa han "om du inte vet var du själv befinner dig, är det ingen mening att jag säger varifrån jag kommer. Och han stoppade kartan - kartan"

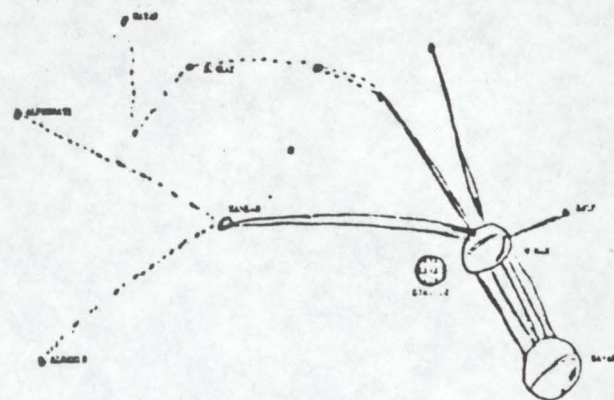
Stjärnkarta från tidningen New York Times, 13 april 1965, som anger den konstellation, CTA 102, från vilken sovejetiska astronomer mottog signaler som verkade vara av artificiell natur.

rullade ihop sig och han stoppade den tillbaka i utrymmet i väggen och stängde det. Jag kände mig mycket dum eftersom jag inte visste var Jorden låg på kartan. Jag frågade om han ville öppna kartan igen och visa mig var Jorden låg, och han skrattade igen. Och jag tänkte, nåväl, jag har fortfarande boken - det är en stor bok. Jag gick tillbaka till skåpet och lade ner boken och började titta i den igen. Plötsligt hör jag ljud i korridoren. Några av de andra männen kom åtföljda av undersökaren. De är ganska upphetsade, så jag frågade ledaren vad det var med dem. Hörde det något med Barney? Undersökaren får mig att öppna munnen och han börjar granska mina tänder. De drog. Jag frågade vad de försökte göra.

DOKTORN: Vad gör de med dem?

BETTY: De drog i dem. De var mycket upphetsade. (Hon skrattar.)

Undersökaren sa att de inte kunde förstå det. Barney's tänder gick att ta ut och inte mina. Jag skrattade verkligen och sa att Barney hade löständer. Så sedan frågade de mig "Vad är löständer?" Och jag berättade att människor som blir äldre förlorar sina tänder. De måste gå till en tandläkare och få sina tänder utdragna och ersatta med löständer. Eller ibland, som med Barney, måste man ha löständer för att man fått en skada i munnen. Han var tvungen att dra ut sina tänder. Och ledaren frågade, "händer detta många människor?" Han var, han reagerade som om han inte trodde mig. Och jag sa "ja det händer nästan alla när de blir äldre." Och han sa: "Nä, äldre. Vad är äldre?" Jag sa, "hög ålder." Så sa han: "Vad är hög ålder?" Och jag sa: "det varierar, men när en person blir äldre sker förändringar inom honom, särskilt fysikaliskt. Han

När Betty såg stjärnkartan i New York Times, upptäckte hon att den liknade hennes egen och kombinerade de två kartorna med ovanstående resultat.

börjar att liksom slitas ned av ålder." Så han sa: "Vad är ålder? Vad menar jag med ålder?" Och jag sa: "livstiden - så lång tid som människor lever." Han sa: "Hur länge är det?" Och jag sa: "ja, antag att en livstid kan vara ungefär 100 år som längst. Människor kan dö tidigare, de flesta gör det på grund av sjukdom eller olyckor, sådana saker. Och jag tror att medellivslängden - jag vet inte - är 65 eller 70 år." Så sa han: "65 eller 70 vad? Vad menade jag?" Jag sa: "år." Han sa: "Vad är ett år?" Och jag sa att jag inte visste exakt hur det var uträknat men det har att göra med ett visst antal dagar, och dagen har så och så många timmar och timmarna ett visst antal minuter och minuterna ett visst antal sekunder. Och jag trodde att i början hade tid berott på Jordens rotation, stjärnornas positioner, årstiderna och allt det där. Och jag hade min klocka på mig och jag visade honom hur från 12 till 12 kunde vara från midnatt till mitt på dagen till midnatt. Jag försökte förklara men han förstod inte vad jag talade om. Och jag kunde inte - jag vet inte -

DOKTORN: Men han förstod engelska?

BETTY: Ja, så sen frågade han mig vad vi åt. Och jag sa att vi åt kött, potatis, grönsaker, mjölk. Då frågade han mig: "Vad är grönsaker?" Och jag sa att detta är ett omfattande uttryck som täcker ett stort område av en viss typ av mat som vi äter. Men jag kunde bara inte förklara vad grönsaker verkligen är, det finns för många sorter. Och han frågade om det fanns någon speciell sort jag tyckte om. Jag sa att jag åt ganska många sorter, men min favorit är squash, så han sa: "Berätta om squash." Så jag sa att den vanligtvis är gul till färgen. Och han sa: "vad är gul?" Så jag sa: "Nå, jag ska

visa dig." Och jag började se mig om i rummet men jag kunde inte se något som var gult. Och inte hade jag något gult på mig. Jag sa till honom att jag inte kunde visa honom vilken färg det var, men att det var en ljus färg - ungefär som - vi brukar säga att solen är gul. Och det var ingen mening att berätta om grönsaker för jag kunde ändå inte förklara vad jag menade. Och, oh! Jag sa: "Jag kan inte - jag vet inte hur man gör. Jag kan inte säga var jorden är på kartan, jag vet inte. Alla de här frågorna du ställer, jag känner mig väldigt begränsad när jag försöker tala med dej. Men det finns andra människor i det här landet som är annorlunda. De skulle vara mycket glada att få tala med honom och de skulle kunna svara på alla hans frågor. Och kanske, om han kunde komma tillbaka, skulle alla hans frågor bli besvarade. Men om jag gjorde det, skulle jag veta var vi skulle mötas. Och han skrattade och sa: "Var inte orolig, om vi bestämmer oss för att komma tillbaka, kommer vi att finna dej, allright. Vi finner alltid de vi vill ha tag på." Och jag sa: "Barney kommer." Och han sa: "Ja, ni kan gå tillbaka till bilen nu." Och jag tar boken och Barney kommer och han blundar fortfarande. (Hon skrattar igen) Han gick miste om en hel del, Jag undrar om de tvingar honom att hålla ögonen slutna. Och så är det dags att gå tillbaka till bilen och ledaren säger: "Kom nu, vi går med er tillbaka till bilen." Så jag sa: "Allright, men jag önskar, att jag verkligen visste om ni kommer tillbaka." Och han sa: "Nå, vi får väl se."

(Hon pauserar ett ögonblick, och sedan) Och vi befinner oss ute i korridoren. Barney går bakom mej med ögonen slutna och med en man på var sida om sig. Och jag skall just gå nerför rampen, när några av de andra männen, inte ledaren, men några av de andra, männen samtalar. Jag vet inte vad de säger, men de är mycket upprörda. Och sedan kommer ledaren över till mig och tar boken. Och jag säger, oh, jag är ursinnig. (Hon är väldigt spänd; gråter nästan) Och jag sa: "Du lovade att jag skulle få boken." Och han sa: "Jag vet, men de andra protesterar." Men jag sa: "Det här är mitt bevis." Och han sa: "Det är det som är anledningen. De vill inte att du ska veta vad som har hänt. De vill att du skall glömma det hela."

(Nu talar hon som om hon gjorde det till ledaren) "Jag kommer inte att glömma! Du kan ta din bok, men du kan aldrig, aldrig, aldrig, få mig att glömma. Jag skall minnas, om det så är det sista jag gör." Och han skrattar och säger: "Kanske kommer du att minnas, inte vet jag, men jag hoppas att du inte gör det. Och det kommer inte att hjälpa dej om du gör det, därför att Barney kommer inte att minnas. Barney kommer

inte att minnas ett dugg. Och om du skulle minnas något, kommer han att minnas det annorlunda än du. Och allt som kommer att hända är, att ni trasslar till det för varandra så ni inte vet varken ut eller in. Om du skulle minnas, så vore det i alla all bättre om du hade glömt alltsammans."

(Återigen på gränsen till gråt) Och jag: "Varför Hotar du mej? Du kan inte skrämma mej, därför att jag kommer inte att glömma. På något sätt skall jag komma ihåg." Och sedan sa han: "Allright, låt oss gå tillbaka till bilen." Och Jag stod där vid sidan av rampen och jag är inte så ärg nu. De har tagit Barney i förväg medan vi pratade. Jag sa: "Jag önskar jag hade något bevis för det här, därför att det är den mest otroliga sak som någonsin hänt. Vi gick och stigen - endast en kort bit - verkade kortare än när vi gick in. När vi gick in verkade de väldigt lång. Och han sa: "Jag lämnar dig här nu. Varför inte stå vid sidan om bilen och se på när vi far." Så jag sa: "Allright, det ska jag göra, om det inte är farligt för oss. Han sa: "Nej, ni kommer att vara på tillräckligt avstånd." Och han sade, att han var ledsen för att jag varit så rädd i början. Och jag sa: "Det här har varit en ny erfarenhet och jag visste inte vad som skulle hända, men nu var jag sannerligen inte rädd." Det har varit en otrolig händelse och jag vet inte - kanske glömmet jag den. Och jag hoppas att vi på något vis ska mötas igen. Kanske kunde han komma tillbaka och det skulle finnas folk till hands som kunde besvara hans frågor. Och han sade att han skulle försöka. Och sedan vände de allihop och började gå tillbaka, och jag gick tillbaka till bilen och Barney är inne i den. Jag öppnar bildörren och jag säger: "Kom ut och se på när de far iväg." Barney är fortfarande dimmig men hans ögon är öppna och han agerar normalt nu. Delsey (hunden) sitter på samma säte som jag, så jag känner hur hon skakar i hela kroppen. Jag tar upp Delsey från sätet och klappar henne och säger: "Var inte rädd Delsey. Det finns inget att vara rädd för."

Jag lutar mig mot bilen och barney kommer ut och ställer sig bredvid mig. Och vi ska se på när de far. Delsey vill inte titta, hon skakar fortfarande.

Och den (farkosten) börjar skina - den blir ljusare och ljusare.

DOKTORN: Vad blir ljusare?

BETTY: Föremålet.

DOKTORN: Är detta det föremål ni såg på himlen förut?

BETTY: Ja, bara det att nu är den en stor boll en stor orange boll och den lyser, lyser och rullar precis som en boll... Zoom, den far i-

9
 Jag längre och längre bort. Och jag säger: "Där åker du, Barney, och vi mår inte sämre trots denna händelse. Låt oss gå in i bilen och köra tillbaka till Portsmouth."

Och han går runt och in på sin sida och han kör. Jag går in på andra sidan. Jag lägger över Delsey i baksätet, på golvet, och klappar henne på huvudet och vi börjar åka. och jag är väldigt lycklig och säger: "Nå, Barney, försök nu att påstå att du inte tror på flygande te-fat." Och Barney säger: "Oh, var inte fånig." Och jag tror att han skojar. Men sedan plötsligt hör vi - pip, pip - pip. pip från bilens bagageutrymme igen.

Och här avslutar vi Bettys spännande berättelse under hypnos för doktor Benjamin Simon. I detsamma som Barney och Betty hör pipjuden återgår berättelsen till den del som de båda

mindes utan hjälp av hypnotisk regression. Fortsättningen på Barney och Betty Hill del 3, finns alltså att läsa i del 1.

STJÄRNKARTAN

Mycket har också hänt när det gäller den stjärnkarta som Betty förevisades ombord på farkosten. En tredimensionell modell har byggts och några av de inblandade parterna anser sig veta vilket stjärnsystem farkosten kom ifrån. Andra, däribland astronomen Carl Sagan, är mycket kritiska till de slutsatser som dragits.

MEN DU SOM REGELBUNDET LÄSER SVÄVAREN KOMMER VETA MYCKET MERA OM DETTA SÅ SMÅNINGOM. HÅLL ÖGONEN ÖPPNA EFTER RUBRIKEN 'ZETA RETICULI INCIDENT'. DÄR KAN DU LÄSA HELA DEN SPÄNNANDE BERÄTTELSEN OM BETTYS STJÄRNKARTA.

BILEN SOM BROMSADE VID GRÖNT LJUS.

Australien

BIL KONTROLLERAD AV UFO

Följande rapport är tagen ur en samling av rapporter i "The Tasmanian Mail" den 27 febr. 1980.

"En pensionerad poliskonstapel, fröken Costello gjorde den 20 aug. 1979 en resa från Queenstown till Devonport, vilket hon gjort många gånger förr. Plötsligt lystes hela det inre av bilen upp av ett klart grönt ljus, nästan som om ljuset i bilen hade tänts. Det var ca 10 km från avtagsvägen till Waratah på Murchinson Highway som denna underliga händelse började. Med ett gränstigt sken i hela bilen upptäckte hon även att ett grönt ljus, till storleken större än Venus, hade dykt upp bakom bilen.

"Då hon fortsatte uppför en backe upptäckte hon att hennes 1971-års VW-buss, vilken hade fungerat utan problem, inte fick upp farten som väntat när hon gasade. Hon tryckte på gaspedalen men folkvagnsbussen saktade ner till ca 50 km/tim. Hon tryckte sedan gasen i botten, men fordonet ändrade inte hastighet och motorn ökade inte i varv. Därefter växlade hon ner från 4:an till 3:an, och till slut ner till 2:an, men motorvarvet förblev oförändrat.

"Frk Costello lade märke till att klockan på instrumentbrädan visade på 21.20 (ej korrekt tid).

"Ljuset tycktes på något sätt ha stannat kvar på samma höjd och på samma avstånd under hela skedet.

"Därefter försökte hon med fotbromsen och trots att motståndet kändes normalt, så saktade inte folkvagnsbussen ner alls, - hårdare tryck gav inte heller det något resultat. Ca 1 km från Waratah-vägen försvann skenet plötsligt och det blev normalt innuti bilen. Fordonet ökade genast hastigheten och hon lade märke till att klockan på instrumentbrädan fortfarande stod på 21.20. Hon såg senare att hennes armbandsur hade stannat på 21.20.

Först trodde hon att 2-3 minuter hade gått medan allt detta skedde, men när man kontrollerade avståndet (ljusskenet var synligt under 8-10 km) uppskattade hon att händelsen varade 10-15 minuter.

När hon kommit fram till sitt mål fick hon ännu en överraskning - trots att bensintanken varit full när hon for från Queenstown, visade den på tomt när hon kommit fram. Bilen hade aldrig förbrukat mer än 1/4 tank på den sträckan.

Alltså denna händelsen har både folkvagnsbussen och armbandsuret fungerat normalt.

Källa: Flying Saucer Review, vol 26, No.2 1980
 Liselott Varling
 Översättning: Eva Marling-Svensson

RAPPORTCENTRALEN INFORMERAR

TISDAGEN DEN 21 OKTOBER:

Hona Lisa Pettersson, Skultuna ser kl. 18.00 en ljuspunkt på himlen, som cirklade runt i 5-10 minuter.

* Emmy Brun, Kolbäck observerar cirklande ljus kl. 20-21.

* Holappa, Surahammar tillsammans med andra vittnen tycker sig se flygplan som jagar ett UFO.

* Peter Johannesson och Björn Karlsson, Karlskoga ser orangefärgat föremål över sjön Lonnen utanför Karlskoga. Klockan var 19.35. Se SVÄVAREN nr. 5/80.

TORSDAGEN DEN 23 OKTOBER

* Rigmor och Maria Svålas, Västerås observerar lysande objekt kl. 21.00, som färdas i nord-sydlig riktning och avger ett ljud som liknar en cykelgenerator.

* Birgitta Åsenlund, Västerås. Stillasstående fast rött ljysande föremål i väster. Klockan 21.00.

* Maud Olsson, Bålsta. Stillastående "tomtebloss" på himlen i sydlig riktning. Observationstid: 20:00.

* Ingvar Eriksson, Grällsta-Sala ser ett stigande vitt ljus klockan 21.05 i sydost. Ser ut som ett omvänt stjärnfall

* Rajmo Kamunen, Arboga observerar flygande föremål klockan 20-21.

SÖNDAGEN DEN 26 OKTOBER:

* Leif Andersson, Täby. Klockan 18.30 syns i nordost 3 föremål i triangelform plus ytterligare 3 objekt något senare. Objekt som bytte plats - flygande "jus-ramp"

* Connie Johansson, Eskilstuna. Flygnade eldsken i väst nordost klockan 19.15.

MÅNDAGEN DEN 27 OKTOBER:

Maria Gustafsson, Arboga observerar kraftigt ljussken i riktning mot Köping. Arboga strömlöst under den tid observationen sker kl. 19.50-20.20.

* Kristina Axelsson, Bengt Andersson, Stora Presstorp, Arboga. Ballongliknande objekt kl. 13.00 - söndagen den 26 oktober.

TISDAGEN DEN 28 OKTOBER:

Britta Rinne, Hans Högvide, Köping. Föremål i sicksack-bana från Arbogahållet klockan 06.00. Stannade sedan upp innan det försvann genom molntäcket med hög fart.

FREDAGEN DEN 31 OKTOBER:

* Mikael Strand, Köping. Luftskeppsliknande metallisk farkost stillasvävande mellan Norrköping och Linköping. Observationstid 15 minuter mellan kl 12.00 och 13.00. F13 i Västerås: Ingen verksamhet eller radarobservation.

LÖRDAGEN DEN 1 NOVEMBER:

* Kristina Rydholm, Örebro. Observationen skedde vid Kårsta nordväst Örebro vid sjön Lången. Objekt med ovala fönster, två ljus fram, rött, grönt och vitt ljus bak, som cirkalde runt omväxlande med att stå stilla. Kristina och hennes syster färdades i bil, som fick motorsopp i samband med observationen.

* Stellan Eriksson, Sävar. Stort (20 m) föremål i trädtopphöjd plus två mindre objekt 2 mil norr om Umeå klockan 23.30-23.45.

SÖNDAGEN DEN 2 NOVEMBER:

* Thomas Dahl, Gävle. Diskus som for från norr mot sydost. Klockan 15.46. Inga uppgifter tillgängliga från Arlanda.

MÅNDAGEN DEN 3 NOVEMBER:

* Gunnar Pettersson, Örebro. Ser klockan 22.00 grönlysande farkost med gullusande fönsterrad. Observationstid 5 minuter. TVn slocknade under observationen.

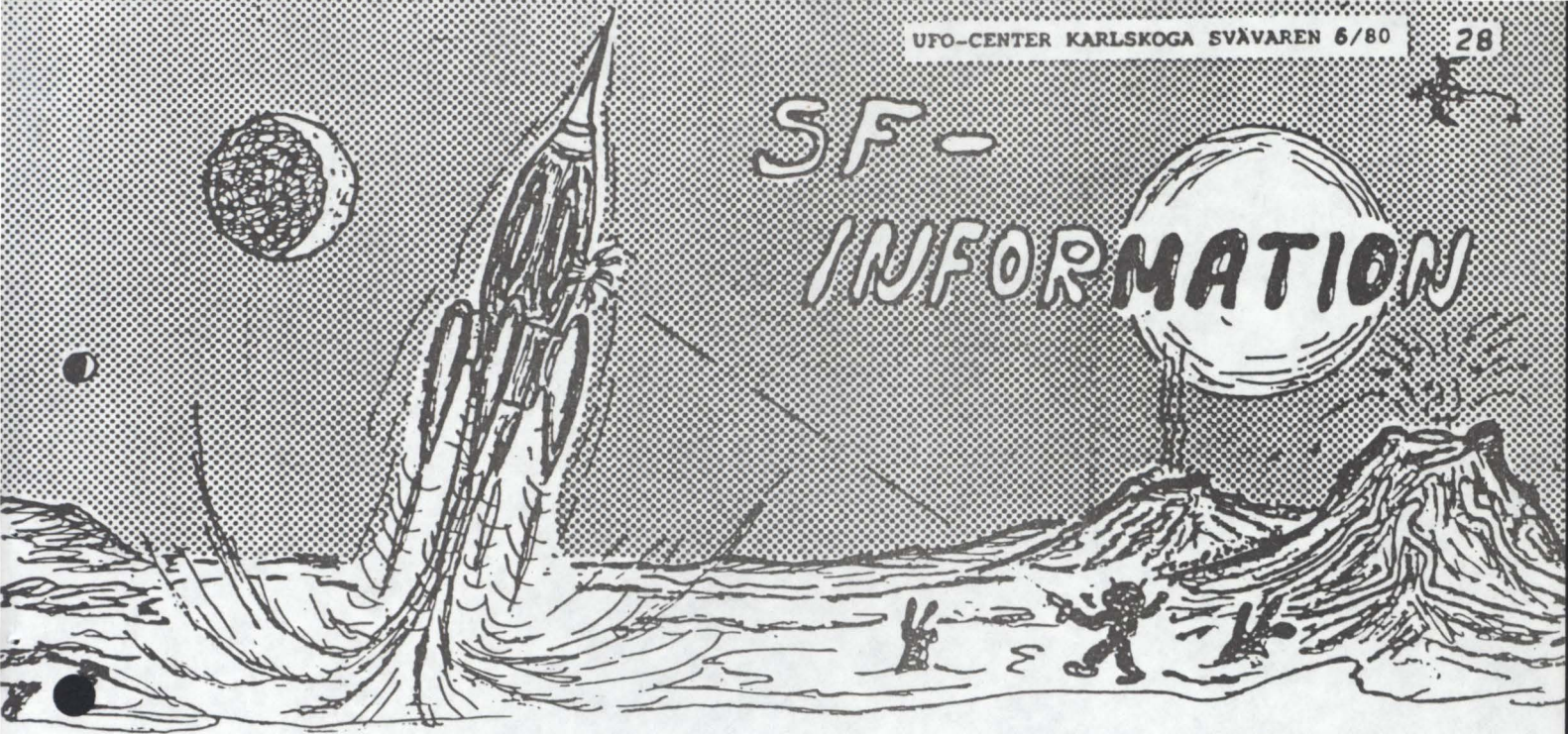
* Sune Boman och Lars Renberg, Örebro observerar fenomen på himlen.

TISDAGEN DEN 4 NOVEMBER:

* Åke Hellström, Skultuna. Klockan 17.00 ser han två "flammande" objekt på kontrakurs.

HEY ALL YOU SF FANS!

Om ni bara visste hur mycket det händer på Science Fiction sidan. Filmer spottas ut i mängder tillsammans med seriealbum och böcker. Olof Möllers böcker om jaktrymdskepp X 12 har nu nått 30-strecket. Om ni inte har något att göra, så är hans senaste bok ASTRONAUT FZ, en skaplig förströelsebok, dock inte mer.

Om ni vill läsa verklig SF så ska ni skaffa Philip K. Dicks novellsamling EN HANDFULL MÖRKER, som innehåller små hyperintressanta noveller - alla med en slutknorr som fick mig att hissa. Vi syns igen efter jul, då nästa Centaurus-Skyttel återvänder med nya smaskiga meddelanden. HEJ!

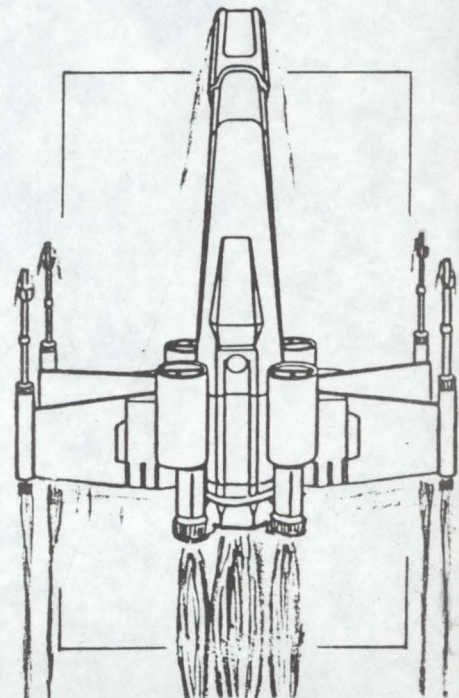
P.S. JUL OCH NYÅRSGRATULATIONERNA ÖVERLÄMNAR JAG TILL VÅR FINURLIGE ORD-FÖRÄNDE....

JS.

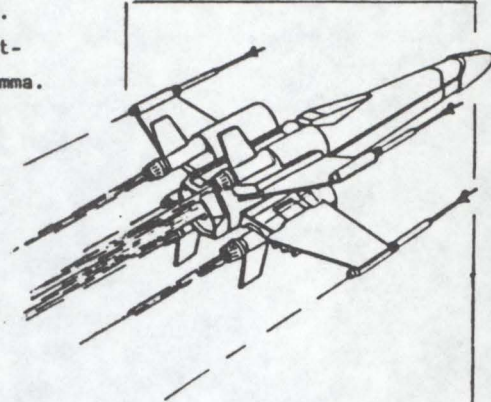
BATTLESTAR GALACTICA

Händelserna utspelas i en obestämbar tid om tusen år eller för tusen år sedan. I ett avlägset solsystem lever människor på 12 koloniserade planeter. Man ligger i krig med de metallklädda Cylonerna, men efter 1000 år vill man förhandla om fred. Men cylonernas vänskapliga attityd är en bluff och de anfaller. De 12 kolonierna utplånas och de överlevande flyr till Stridplanet Galactica, en gigantisk stridskryssare. Man upplever många äventyr och Galacticas kommandör, kapten Adama, får en ide: Enligt gamla skrifter ska det finnas en trettonde koloni, den så avlägsna jorden, och det är dit man sätter kursen.

Mannen som skapade denna film-succé är inte någon amatör i branschen. Glen A. Larson, som tidigare fixat MÅNBAS ALPHA, McCLOUD, ALIAS SMITH AND JONES m.fl. Om BATTLESTAR GALACTICA säger han: "Händelserna i filmen kan utspelas idag eller om miljoner år. Eller också hände det för mycket längesedan och de överlevande från stridsplanet Galactica kom så småningom till jorden och blev våra förfäder.

Trolleriexperten är den sedan gammalt berömda John Dykstra (Star Wars m.fl.). I den här filmen får han säkert sitt lystmäte mättat. Tyvärr missade vi fortsättningen CYLONERNA ANFALLER när den gick i Örebro. Men den lär nog återkomma. En sista anmärkning - stridsflygplanerna från Galactica och kolonierna använde hjälmar som påtagligt liknade faraonernas. Intressant! Manus och produktion Glen A. Larson. Tekniska effekter John Dykstra och Leslie Stevens. Musik Stu Philips och Glen A. Larson.

KOSMISKT BRUS

Visste du att:

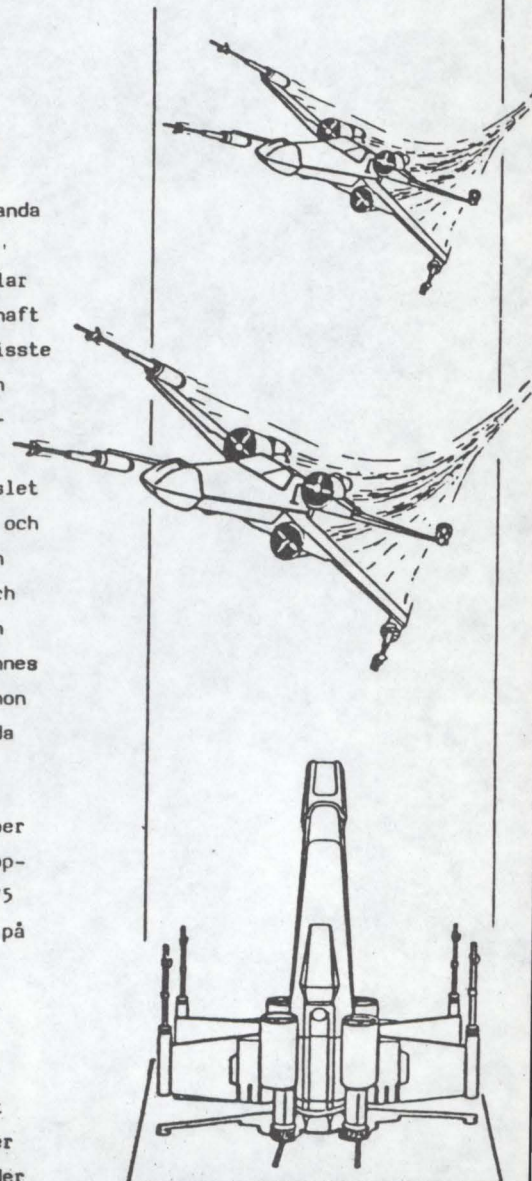
- När Expressen recenserade NÄRKONTAKT AV TREDJE GRADEN, kallade man den för "Rymdjippo med änglakörer".
- STAR TREKS 79 avsnitt rullat gång på gång under 11 års tid på 160 TV-stationer i USA.
- STAR TREK sålts till 117 länder.
- Nästa STJÄRNORNAS KRIG skall heta THE REVENGE OF THE JEDIKNIGHTS, d.v.s JEDDIRIDDARNAS HÄMND.
- STRIDSPLANET GALACTICA visas som TV-serie i USA och kostade 25 miljoner att spela in.

UTFLYKT I DET OKÄNDA

Det genomträngande tjutande ljudet från vinden som svepte mellan Hanging Rocks eroderade klippskrevor väckte de fyra flickorna som låg och vilade på en plats mellan de höga klipporna. En av dem, den blonda 16-åriga Miranda Appleyard, satte sig snabbt upp och skakade förvirrat på huvudet. När hon satte sig upp och såg upp mot den klarblå himlen, där endast ett par fåglar seglade, fylldes hon av någon främmande kraft. Den konstiga känslan hon haft dagarna före picknicken slet henne med i ett rusande crescendo och hon visste med ens att det var dags. Hennes tre kamrater hade också rest sig upp och hon började gå mot en skreva, som ledde uppåt. Men den knubbiga Dara Lamley stannade upp och blev rädd när hennes kamrater försvann i skrevan. - Miranda, vart ska ni? lyckades hon få fram innan den mystiska kraften slet henne med. Men hennes besinningslösa skräck stoppade all hjärnverksamhet och adrenalinet fick musklerna att börja arbeta. Allt började att snurra i en fruktansvärd fart och hon började springa. Ibland krälade hon i dammet och och ibland klättrade hon på vassa klippor som rev sönder klänningen - men hon sprang. Skrikande sprang hon mellan buskar med taggar som rispade hennes hud och fick den att blöda. Hon snyftade hysteriskt när hon förstod att hon klarat sig från den mystiska kraft som lockat hennes kamrater in på okända stigar, in i det okända....

Det här är ett stycke ur filmen UFLYKT I DET OKÄNDA, som visades 6 december i TV 2. Stycket är hämtat från mitten av filmen och berättelsen är min uppfattning om vad som hände. Filmen kommer från Australien och gjordes 1975 av Peter Weir. Men innan vi fördjupar oss ytterligare, ska vi ta en titt på handlingen i filmen.

Filmen utspelas runt sekelskiftet vid en internatskola för flickor i Australien. En vacker sommarkväll bestämmer man sig för att åka till Hanging Rock på picknick, en picknick som kommer att sluta i tragedi. När man kommer dit, vilar man och äter i gudan ro, men alla klockorna har stannat på 12.00. Man bortförklarar fenomenet med stark magnetism. Fyra flickor ber om att få gå och göra en del mätningar på berget. Men uppe på berget händer

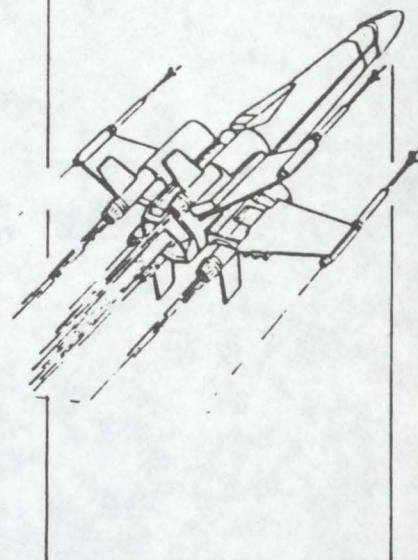

en rad övernaturliga fenomen, som lockar in dem på okända stigar. Men den knubbiga Dara Lumley springer därifrån och hittas chockad och sönderriven. Man får knappt ett ord ur henne. Polis och frivilliga letar febrilt efter de försvunna flickorna och man tar dit Dara för att hon skall försöka minnas. De letar sig fram till den glänta där flickorna slumrat till och Dara drar sig till minnes att hon sett ett rött moln. Men hur mycket man än letar finner man inga spår. En ung man, Michael Fitzhubert, satt och drack vin med en god vän och såg de fyra flickorna gå mot berget. Han blev djup förälskad i Miranda, och gav sig upp på klippmassivet på natten för att leta.

Han kommer fram till gläntan, då en plötslig trötthet faller över honom. I dvalan ser han hur de tre flickorna går in i skreven. Frenetiskt kravlar han sig upp och försöker själv ta sig in i skreven men kastas till marken av någon okänd kraft. En god vän finner honom och hämtar hjälp. När Michael bärs bort trycker han en bit tyg i handen på sin vän, som förstår att han hittat något. Vennen beger sig till massivet och efter en lång stunds letande, hittar han en av flickorna djupt medvetslös i en klippskrev, en vecka efter händelsen. När hon vaknar upp försöker man fråga ut henne om vad som hänt, men hon säger att hon inte minns någonting.

Händelsen vid Hanging Rock är ännu i denna dag ett mysterium och man har fortfarande inte hittat några spår efter de försvunna flickorna.

JS

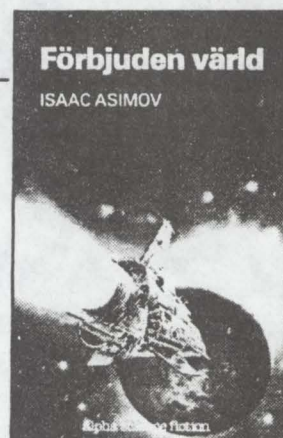
NYUTKOMMET PÅ SF-FRONTEN!

Isaac Asimov: FÖRBJUDEN VÄRLD

I en avlägsen framtid har människan utforskat Vintergatan och koloniserat oräkneliga världar. Men civilisationens ursprung har fallit i glömska och jorden befinner sig sedan årtusenden i karantän efter ett förödande kärnvapenkrig. Här, i denna avlägsna framtid, befinner sig plötsligt Joseph Schwartz, oförklarligt slungad genom tiden från nittonhundratalet. Hans dilemma: att överleva i ett samhälle där han hela tiden hotas av barmhärtighetsmord. Hans uppgift: att finna nyckeln till jordens återupprättande.

Förbjuden värld är Isaac Asimovs debutroman. Den utspelas i samma tänkta framtid som författarens berömda berättelser om Stiftelsen, men är helt självständig.

Originaltitel: *Pebble in the Sky*. Översättning: Inge R L Larsson.

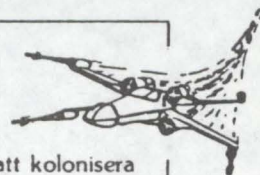
T. A. Heppenheimer: DEN YTTERSTA GRÄNSEN — BOSÄTTNINGAR I RYMDEN

Under de senaste åren har man bland vetenskapsmän och tekniker börjat diskutera möjligheterna av att kolonisera rymden. I Stockholm öppnades under 1978 en mycket uppmärksam utställning om rymdkolonier och Sveriges Radio sände ett antal program på detta tema.

Heppenheimer ger en intresseväckande och stimulerande redogörelse av vad som hänt och diskuterats på området. I många stycken är det en överrumplande läsning. Man slås av hur nära i tiden detta kan ligga, vilka möjligheter som står till buds med dagens teknik och vilka fördelar som står att vinna. Men boken är inte bara en teknisk redogörelse utan innehåller allt spekulationer och tankar om hur de enskilda människornas liv kommer att gestalta sig i denna nya miljö.

Boken är rikt illustrerad och innehåller ett avsevärt faktamaterial.

Originaltitel: *Colonies in Space*. Översättning: Inge R L Larsson. Förord av Ray Bradbury.

KLIPPT & SKURET

KT 801023

på trädgården

Ove Lewitski UFO-ordförande

Ett så kallat UFO, oidentifierat flygande föremål, har siktats vid Kilstabäckens mynning, Lönne, på tisdagskvällen.

Var det ett flygande tefat? Ove Lewitski, ordförande i UFO-föreningen i Karlskoga

— Vi kallar det inte flygande tefat. Utan det heter UFO, när vi inte vet vad det rör sig om. Det var två killar ur föreningen som var ute på observation. Och enligt deras berättelse måste det röra sig om ett UFO.

Är det vanligt att just UFO-fantaster ser UFO?

— Det är väl att kalla oss UFO-fantaster, vi jobbar seriöst. Det hör till ovanligheterna att det är medlemmar i en UFO-förening som ser UFO:s. Men det brukar vara så att när en människa ser ett UFO blir hon ofta intresserad och går med i en förening.

De här två som såg ett UFO sprang sin väg. Är det så att ni om ett UFO dyker upp?

— Nej, inte säger vi till folk att springa om de ser ett UFO. Men, helt klart blir man rädd om man stöter på något så oförklarligt som ett UFO. Dom människor som blir vittnen till UFO:n, har aldrig råkat ut för något — inte i Sverige i vilket fall.

Vad händer nu, ska UFO-föreningen i Karlskoga ta reda på vad det egentligen var?

— Vi kommer att åka ut och kolla märken — om sådana finns. Det är intressant att boende människor i området hade störningar i tv:n. Därför ska vi kolla Filipstads sändaren. Till sist vill jag säga att jag åtminstone är kall till den utomjordiska teorin, inman det är fastställt, vad UFO:t var.

NY TEKNIK nr 44/80

Galaktisk kannibalism bevisad

RYMDEN: För 2 000 miljoner år sedan kolliderade Vintergatan med en annan galax och uppstod denna. Det har australiska astronomer hittat bevis för. De säger att det här är bevis för att det verkligen kommer galaktisk kannibalism.

Astronomerna från universitetet i Canberra baserar sina teorier på upptäckten av flera hundra miljoner stjärnor i de yttre regionerna i Vintergatan. Dessa stjärnor har annorlunda omloppsbana, hastighet och kemisk sammansättning än andra stjärnor i Vintergatan. Den enda förklaringen till de nya stjärnorna är, enligt de australiska astronomerna, att Vintergatan en gång kolliderade med en mindre galax och slukade den.

DN 801203

Mystiskt ljus över Ö-rik

Flera personer har vänt sig till Örnsköldsviks Allehanda och beskrivit i stort sett likadana ljusfenomen. Det hela skall ha inträffat i söndags vid 20-tiden. Enligt vittnena har ett stort lysande föremål rört sig snabbt och ljudlöst nära marken ut mot havet. En person tyckte också att det blinkade i framkanten på föremålet. Den enda noteringen på föremålet har vid den aktuella tiden är det ordinarie kvällsplanet, men det rör sig på inga sätt ljudlöst. Bert-Ove Bergsten, meteorolog i Sundsvall, tror att det kan röra sig om en viss typ av moln som lyst upp av månljus. (TT)

NA 80-12-03

Lysande ljudlöst föremål på himlen

ÖRNSKÖLDSEVIK (TT)

Flera personer har vänt sig till Örnsköldsviks Allehanda och beskrivit i stort sett likadana ljusfenomen. Det hela skall ha inträffat i söndags vid 20-tiden. Enligt vittnena har ett stort lysande föremål rört sig snabbt och ljudlöst nära marken ut mot havet. En person tyckte också att det blinkade i framkanten på föremålet. Den enda noteringen Linjeflyg har vid den aktuella tiden är det

ordinarie kvällsplanet, men det rör sig på inga sätt ljudlöst. Bert-Ove Bergsten, meteorolog i Sundsvall, tror att det kan röra sig om en viss typ av moln som lyst upp av månljus.

N

GÖTEBORGS-POSTEN

801228

Fantastiskt påstående bekräftat?

Tel Aviv: En 20-årig kvinna, som hävdar att hon är en reinkarnation av en kvinna som dog i det ögonblick hon själv föddes, har fått bevis för sitt påstående genom att hon hittat en gömd skatt.

Den israeliska pressen återger händelsen, som har berättats av medlemmar av den drusiska stammen som lever i en liten by nära Haifa på berget Karmel, men man har inte uppgett namnen på de inblandade personerna.

Kvinnan besökte några släktingar i en by som hon aldrig förut varit i men som hon genast kände igen, eftersom hon, som hon påstod, var en reinkarnation av en kvinna som dött för 20 år sedan. Änkemannen berättade att hustrun hade grävt ner en kruka med de guldmynt som var hennes hemgift, och att han letat efter den alltsedan hon dött.

Kvinnan gick ut i trädgården och utpekade gömstället, varefter änkemannen grävde upp krukans med guldmynten. Historien låter fantastisk, men så berättas den på berget Karmel.

KLIPP & SKURET

Tisdag 6 januari 1981

GT Helg-Extra

5

Vad är det som händer i mörkaste Småland

Polis jagade flygande tefat...

Av SUNE SUNDAHL
LJUNGBY (GT) Polispatrullen jagade ett flygande tefat!

Polisinspektör Stig Carlsson och hans kollega Torsten Karlsson i Ljungby förföljde i fredags kväll ett cirkelformat mystiskt föremål.

Föremålet gick på relativt låg höjd och var intensivt djuprött i centrum.

Både Stig Carlsson och hans kollega är övertygade:

- Det finns ingen rimlig och naturlig

förklaring till vad vi såg.

Klockan var exakt 21.15 i fredags när polismännen upptäckte föremålet.

- Min första omedelbara tanke var att någonting höll på att störta, säger Stig Carlsson. Därför satte vi fart mot platsen där vi beräknade att föremålet skulle slå ner.

Men bara någon sekund senare kunde polismännen konstatera att föremålet inte var på väg nedåt.

- Det rörde sig horisontellt över himlen och höll tämligen god fart.

MYSTISK

Flera människor i området kring Tutaryd och Ryssby utanför Ljungby

såg det mystiska föremålet. Margareta Johansson och hennes dotter var på väg från Växjö till Ryssby när hon såg föremålet.

- Det var min dotter som upptäckte det, säger Margareta Johansson. Hon ropade till mig att någonting lyste på himlen - och då såg jag också någonting som såg ut som en knallröd lysande ring.

KONTAKT

Polispatrullen kontaktede ledningscentralen i Ljungby som i sin tur tog kontakt med flygledarna på Sturup.

- Det enda som fanns i luften vid den tidpunkten var ett norrgående passagerarplan som gick på 10 000 meters höjd i norrie-

den utanför Ljungby, berättar Stig Carlsson. Efter som man inte såg föremålet från flygplanet utgår vi från att föremålet gick på relativt låg höjd.

Polisinspektör Stig Carlsson avfärdar de vanliga förklaringarna i sådana här sammanhang, om raketer, meteoriter och väderballonger.

- Under mina år i polisen har jag massor av gånger tagit hand om väderballonger som störtat, säger han. Jag vet hur en väderballong ser ut och jag vet framför allt att de inte kan ge ifrån sig något sådant här intensivt djuprött sken.

RAKETER

- När det gäller raketer, bomber och lygranater vet

jag också hur de fungerar, säger Stig Carlsson. Hade det handlat om någon slags raket hade ju banan varit fallande. Det här föremålet rörde sig horisontellt.

- Dessutom brukar det lossa diverse partiklar från både kometer och raketer. Det gjorde det inte från det här föremålet.

Stig Carlsson och hans kollega menar att det är mycket svårt att uppskatta föremålets höjd.

- Det var beaktansvärt när vi såg föremålet och det fanns alltså inte referenspunkter på marken, säger Stig Carlsson. Men eftersom man inte sett ett dugg från passagerarplanet som gick på 10 000 meter måste man utgå från att föremålet gick lågt.

Onsdagen den 7 januari 1981 DAGENS NYHETER

Himlafenomen över Enköping

Det är inte bara i Tutaryd och Ryssby som man skådat himlafenomen den senaste tiden.

Kl 18.16 på söndagen såg ett promenerande par i Enköping ett jättestort rött eldklot med lång vidhängande svans på himlen. Efter några sekunder försvann klotet med svans och allt i en bage ner i skogsbrynet åt Uppsalahället, uppger paret för Enköpingsposten.

På måndagen ringde ett tiotal personer till tidningen och rapporterade om samma upplevelse.

I fredags såg flera ögonvittnen mellan Ljungby och Växjö samma starka ljussken - ett stort rött klot, brandgult i kanterna. Föremålet tonade ut i rök-

slingor. Det var stjärnklart, men stjärnorna skymdes av den röda kroppen, berättar två poliser. De följde ljusskenet, eftersom de väntade sig att få se ett flygplan eller en helikopter störta. En kvinna från Ryssby på väg hem från Växjö gjorde samma upptäckt som poliserna.

Professor Lindblad på Stockholms observatorium i Saltsjöbaden gissar att det i bägge fallen rör sig om en ljusstark meteor.

- Det typiska är att man ser den under några sekunder. Det är en liten partikel som kommer in i jordens atmosfär med en hastighet av 30-40 km i sekunden. När den bromsas upp blir den glödande. Den kan också falla sönder och då ser man hur den splittras, säger professor Lindblad.

- Tittar man noga en mörk klar kväll kan man se i medeltal fem stjärnfall i timmen. Men då är de svaga och far blixtnabbt över himlen, berättar professor Lindblad.

AFTONBLADET
Onsdag 7 januari 1981

Ett eldklot

har visat sig i trakterna av Tutaryd och Ryssby på Nu blir det väl antligen slut på talet om det mörkaste

NWT 801211

SOVJET: Tre kosmonauter tillbaka

MOSKVA (TT-Tass)

De tre sovjetiska kosmonauterna Leonid Kisim, Oleg Makarov och Gennadij Strekalov återvände på onsdagsförmiddagen till jorden med rymdfarkosten Sojus T-3. Landningen skedde som planerat 130 km öster om Jezkazgan i Kazachstan norr om Kaspiska havet. Trions uppdrag har fullföljts framgångsrikt och samtliga befinner sig väl.